

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Έτος 6ον Ἀριθ. 440

Διευθυντής : ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι.—Κυριακὴ 12 Μαΐου 1918

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΞΟΧΑΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΔΟΝΙΦΤΗΝ

ΤΑ ΝΕΑ ΝΙΚΕΛ

Τὰ κοκοκινάκια τοῦ βαρῶνου Μυγχαύζεν.—Διατί εἶνε τροπημένα τὰ νέα νίκελ.—Πότε κατασκευάσθησαν

τὰ ἀρχαῖα τροπημένα.—Ἄνω ἡμᾶς σάζει ἡ...τσαπέζα.—Πῶς κατασκευάζονται τὰ νίκελ.

Ἐδιαβάσατε τὸ περίφημο Γερμανικὸ μυθιστόρημα : «ὁ ἀρχιφεύτης ἢ αἱ περιπέτειαι τοῦ Βαρῶνου Μυγχαύζεν» ;

Ἐκεῖ μέσα, ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν περιέργων ψευδολογημάτων καὶ τῶν ἀφαντάσιων παραδοξολογικῶν ὑπάρχει καὶ ἡ ἱστορία τῆς διαδόσεως τῶν... κοκοκινῶν εἰς ἓνα ἄγριον λαὸν τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ τὸν εὐγενέστατον Βαρῶνον Μυγχαύζεν.

Καὶ ἰδοὺ περὶ τοῦ ἡ περιέργως ἱστορία.

Ὁ Μυγχαύζεν, θέλων νὰ διαδόσῃ καὶ εἰς τὸν ἄγριον αὐτὸν λαὸν ἓνα τόσο χρήσιμον πρᾶγμα, τὰ κοκοκινάκια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄγνωστα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔσπευσε νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ δόλοκληρον φορτῆρον ἀπ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Ἀλλὰ ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἔκαμνε γνωστὸν ὅτι τὰ μοιράζει χάρισμα, οἱ ἄγριοι κάτοικοι θὰ ἐδουλοῦσαν καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐπρομηθεύετο κοκοκινάκια.

Ἐτοὶ λοιπὸν ἐσκέφθη καὶ ἐξετέλεσε τὸ ἐξῆς τέχνασμα. Μετέφερεν ἐν καιρῷ νυκτὸς μυστηριωδῶς τὰ κοκοκινάκια εἰς μίαν ἀποθήκην καὶ τὰ ἐκλείσεν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὰ ἰδῆ κανεὶς ἀπὸ τοὺς κατοίκους. Ἀπέξω δὲ ἀπὸ τὴν ἀποθήκην ἔθεσε φρουρούς νὰ φυλάξουν.

Αὐτὸ ἤγειρε τὴν περιέργειαν τῶν ἀγρίων κατοίκων. Ὅλοι ἐρωτοῦσαν τί περιέχεται εἰς αὐτὴν τὴν ἀποθήκην. Καὶ ὅλοι ἐπροσπαθοῦσαν νὰ μάθουν καὶ νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ τὸ πολῦτιμον περιεχόμενον τῆς ἀποθήκης.

Ἐτοὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ περιέργεια τῶν κατοίκων ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον καὶ ἔγιναν ἀπόπειρα κλοπῆς τῶν κοκοκινῶν.

Τότε ὁ βαρῶνος Μυγχαύζεν εἶπεν εἰς τοὺς φρουρούς νὰ κάνουν ὅτι δὲν βλέπουν καὶ ν' ἀφίνουν τοὺς κατοίκους νὰ κλέπτουν κοκοκινάκια. Ἐτοὶ καὶ ἔγινε. Καὶ συχνὰ ἐγένοντο κλοπαὶ κοκοκινῶν. Ἀλλὰ τὸ νέο φρούτο ἄρесе πολὺ καὶ τέλος ἔγινε μίαν ἡμέραν γενικὴ ἐφοδος καὶ διαρπαγὴ τῶν κοκοκινῶν.

Πῶς ζυγίζονται οἱ ὄγκοι τοῦ μίγματος

ΔΙΑΤΙ Ο ΜΥΘΟΣ ΑΥΤΟΣ ;

— Πῶς ἐνεθυμήθητε τὸν μῦθον αὐτὸν ; θὰ ἐρωτήσετε.

Ἴδου πῶς. Τὰ κοκοκινάκια αὐτὰ τοῦ βαρῶνου Μυγχαύζεν δὲν ἔχουν κάποια ὁμοιότητα μετὰ τὰ μέλλοντα νὰ κυκλοφορῶσιν νέα νίκελ ;...

Τὰ ἔχουν φέρῃ πρὸ καιροῦ ἔτοιμα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ, χωρὶς κανεὶς νὰ τὰ ἰδῆ, τὰ ἔχουν τοποθετηθῆ εἰς κάσας μέσα εἰς μίαν ἀποθήκην, κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς Ἀκροπόλεως.

Καὶ τώρα βλέπει κανεὶς τὴν νίκτα κατάφοτον τὴν ἀποθήκην καὶ ἀπέξω ἓνα σκοπὸν μὲ ἕφ' ὄπλου λόγχην νὰ φυλάξῃ τὰ μυστηριώδη αὐτὰ νίκελ.

Καὶ ἔως ἐδῶ μὲν τὸ πρᾶγμα ἔχει κάποια ὁμοιότητα μετὰ τὰ κοκοκινάκια τοῦ βαρῶνου. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἀκόμη δὲν ἐδόθη διαταγὴ εἰς τὸν σκοπὸν νὰ κἀνν στραβὰ μάτια...

ΤΑ ΤΡΥΠΗΜΕΝΑ ΝΙΚΕΛ

Ἐως τὴν ὥραν τὰ νέα νίκελ εἶνε ἄγνωστα καὶ κινεῖν ὄλων τὴν περιέγειαν.

Πολλοὶ ἐρωτοῦν πότε αὐτὰ θὰ κυκλοφορήσουν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀκόμη δὲν ἀπεφασίσθη αὐτὸ.

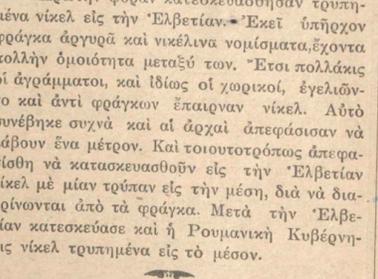
Ἐν τούτοις ἔγινε γνωστὸν ἐπισήμως ὅτι τὰ νέα αὐτὰ νίκελ εἶνε τροπημένα.

Καὶ ὅλοι ἐρωτοῦν μετὰ περιέργειαν :

— Πῶς τρύπεται καὶ διατί τρύπεται ;

Ἐἶνε γεγονός ὅτι πρῶτην φοράν κατασκευάζονται Ἑλληνικὰ νομίσματα τροπημένα εἰς τὸ μέσον. Τὰ φλωριά, ὅπως κατόπιν τὰ ναπολεόνια καὶ τὰ ἀσμενία φράγκα καὶ τὰ ἄλλα ὑπέστησαν τὰ πάνθηνα ἀπὸ τὴν μαγίαν νὰ τρυπῶνται τὰ νομίσματα. Ἀλλὰ πρῶτην φοράν ἡ Κυβέρνησις τώρα ἀπεφάσισε νὰ βγάλῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν κόπον αὐτὸν τοῦ τροπημάτος καὶ νὰ τὰ θέσῃ εἰς κυκλοφορίαν τροπημένα. Σχετικῶς μετὰ... ἐν γενετῆς τροπημένα νομίσματα ἠρωτήσαμεν εἰδικόν, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε τὰ ἐξῆς :

— Πρῶτην φοράν κατασκευάσθησαν τροπημένα νίκελ εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Ἐκεῖ ὑπῆρχον φράγκα ἀργυρᾶ καὶ νικελίνα νομίσματα, ἔχοντα πολλὴν ὁμοιότητα μετὰ τῶν. Ἐτοὶ πολλὰς οἱ ἀργυρᾶται, καὶ ἰδίως οἱ χωρικοὶ, ἐγελῶντο καὶ ἀντὶ φράγγων ἔπαιον νίκελ. Αὐτὸ συνέβηκε συχνὰ καὶ αἱ ἀρχαὶ ἀπεφάσισαν νὰ λάβουν ἓνα μέτρον. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπεφασίσθη νὰ κατασκευασθοῦν εἰς τὴν Ἑλβετίαν νίκελ μετὰ μίαν τρύπαν εἰς τὴν μέση, διὰ νὰ διακρίνωσιν ἀπὸ τὰ φράγκα. Μετὰ τὴν Ἑλβετίαν κατασκευάσθη καὶ ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις νίκελ τροπημένα εἰς τὸ μέσον.

ΤΙ ΚΕΡΑΙΩΜΕΝ

— Καὶ τί κερδίζομεν μετὰ τὰ τροπημένα νίκελ ;
— Πρῶτον ἀποφεύγομεν μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν κυκλοφορίαν ξένων καὶ κερδῶν νομισμάτων. Διότι ἀπὸ τὴν τρύπαν ἀμέσως διακρίνονται. Μόνον δὲ μετὰ τὰ Ρουμανικὰ καὶ Ἑλβετικὰ θὰ συγχέωνται κάπως, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνα εἶνε τροπημένα. Ἐκτός δὲ τούτου δὲν εἶνε εὐκολὸν νὰ κοποῦν κερδῆλα μετὰ τῶν. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλη εὐκολία, ἀποκλείουσα ὁμοίως τὰ κερδῆλα καὶ τὰ ξένα.
— Ποία ;

— Ἴδου. Τὰ τροπημένα νίκελ δὲν θὰ σκοπεύονται εἰς κυλίνδρους, «κοκοκινάκια» ἢ λαδῆ, ἀλλὰ εἰς «τσαπέζες», ὅπως τὰ ξηρὰ καὶ ! Ἐτοὶ τὰ μὴ τροπημένα νίκελ δὲν ἀναβρῶνουν εἰς τὴν τσαπέζαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν εὐρισκομένων μετὰ αὐτὸν κερδῶν θὰ εἶνε εὐκολὸς, ἐπειδὴ δὲν θὰ εἶνε περιττοὶ, νὰ, ὅπως συνέβαινε μετὰ τὰ «κοκοκινάκια».

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ

— Πῶς δὲ κατασκευάζονται τὰ νέα αὐτὰ νίκελ ;

— Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τῶν, μετὰ τὰ νέα ἐφευρεθέντα καὶ ὄλων τελειοποιήσεων μηχανήματα, εἶνε πολὺ εὐκολότερος καὶ ἀπλοῦστερος ἢ ἄλλοτε. Τώρα πλέον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν νομισμάτων αὐτῶν δὲν χρησιμοποιεῖται ἡ γαλβανοπλαστική, ὅπως ἄλλοτε συνέβαινε εἰς τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα καὶ εἰς διάφορα μετάλλια.

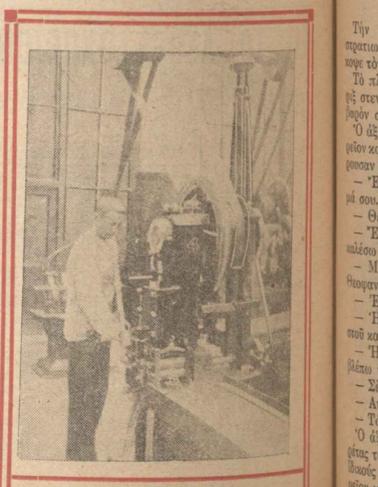
Τώρα τὰ νέα νίκελ κατασκευάζονται μετὰ τὴν χάνημα, τὸ ὁποῖον τὰ κόπτεται σιγμιαῖως.

Τὸ μίγμα αὐτὸ μετὰ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται τὰ νίκελ εἰς νομίσματα προετοιμάζεται εἰς ὄγκους, καὶ εἰς τούτους ὄγκους, περιέχεται τὸ μεταλλικὸν μίγμα εἰς τὴν κατάλληλον ἀπολογία, εἰσερχεται εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Ἐκεῖ ζυγίζεται καὶ κατόπιν δι' εἰδικῶν μηχανημάτων κόπτεται εἰς λίμνες ἀνάλογου πάχους καὶ πλάτους καὶ μεγάλου μήκους.

Αἱ «λίμνες» αὐταὶ τίθενται κατόπιν εἰς τὴν τελειοτάτην ἠλεκτροκίνητην μηχανὴν καὶ κόπτονται ἀπὸ αὐτὰς τὰ νικελίνα νομίσματα καὶ γράμμη. Ἐτοὶ σχηματίζονται εἰς τῆς λίμνης αὐτῆς σειρὰ ἀπὸ τρύπες, ἐν ᾧ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς μηχανῆς πίπτουν τάνικελίνα νομίσματα ἔτοιμα καθ' ὅλα καὶ μετὰ τὴν ὀπὴν μάλιστα εἰς τὴν μέσην.

Ἐνοεῖται ὅμως ὅτι τὰ πάντα γίνονται μετὰ ἀσθητῶν ἐπιτηρήσεων, διὰ νὰ μὴ συμβῆσιν καὶ εἰς τὰ νομισματοκοπτεῖα, ὅτι συνέβαινε κατὰ τὰς νύκτας μετὰ τὸ περίφημον κοκοκινάκια τοῦ βαρῶνου Μυγχαύζεν.

Πῶς κόπτονται τὰ νίκελ

ΘΕΟΦΑΝΩ

9 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἦρσαν λοιπὸν, μετὰ τὴν βοήθειαν ὀλίγων κοκοκινῶν, νὰ στολισθῆ καὶ ἠρξασιν συγχρόνως νὰ ἐπισημώσῃ τὴν χώραν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ εὐρισκομένου μετὰ αὐτὸν κερδῶν ὄψους.

Ἐν μέσῳ μόνον ὑπῆρχε, νὰ προσποιηθῆ ἄσθενειαν.

Ἀλλ' ἦτο τάχα βεβαία ὅτι ἂν ἄφινε τὴν περιέργειαν αὐτῆν εὐκαιρίαν νὰ τῆς διαφύγῃ, θὰ ἔσπευσε πρὸς τὸν καιρὸν νὰ τὴν παρηγορήσῃ ;

Καὶ τότε, νὰ μείνῃ πάλιν εἰς τὴν πατρικὴν σπηλῆν ἢ ὅποια τὴν ἐφάνηκε ἀνυποφύγετος κερμὴ ;

Ἐς τὴν ὅτι θέλει ὁ Θεὸς, ἐσκέφθη, καὶ ἀμέσως, χωρὶς πολλὴν συγκίνησην, ἔβλεπε πρὸς τὴν πᾶς ἐσθρασίμως προπαρασκευᾶς τοῦ γίγνομαι.

Ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα ἐφθασεν.

Ἦ ἤρξη ἦτο ἔτοιμος, καὶ ὁ πατὴρ ἐπίσης, κάσιος προηγουμένως τὸ κατηλεῖόν του, μετὰ τὴν ἀπόφασιν βεβαία νὰ τὸ κλεισθῆ διὰ παντός.

Ἦ ἦτο ὁποῖοι ἐχῶν συναφροσθη ἐκεῖ. Ἀλλ' οὔτε ὁμίλια ἤκούοντο, οὔτε σχολία, οὔτε κινῆσι φημι.

Ἦ ἦτο ἡ καταπονηθὴ ἀπὸ τὸ ἀφηνήδιον καὶ τὸ ἐπερβολικὸν τοῦ πρᾶγματος, διότι ἦδη ἡ σπουδὴ εἶχε μάθει ὅτι τὰ φορεῖα καὶ οἱ ὑπὸ αὐτῶν ἐκείνοι ἀνήκον εἰς τὸν στρατηγὸν Τοιμισκὴν, ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχαν αἱ προγενέστεραι διαδόσεις, συνεπείρην ὄλοι, μετὰ τὴν ἀπόφασιν, ὅτι ὁ Τοιμισκὴς νυμφεῖται τὴν γυναῖκα τῶν Θεοφανῶ.

Ἦ ἦτο ἡ ἀπόφασιν τῆς ἐπισήμου ταύτης σιωπῆς ἡ Θεοφανῶ, φέρουσα τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτα, ἐκπλοῖα ἀθλητῆ εἰς τὴν καλλονὴν, κατὰ τὴν σπηλῆν ἐκείνην, καὶ δεχομένη τὰς ὑποκλίσεις καὶ τοὺς χαμερτισμοὺς τῶν ἀπειταλήμων ἀθλητῶν εἰς τὸ ἐν φορεῖον, ἐν ᾧ ὁ πατὴρ τῆς φέρων τὴν ἐσθῆτα ἑνδιμυσίαν του, ἀλλὰ μετὰ συγκινήσεων βάδιμα καὶ θυροβημῆμα βέβαια, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἄλλο.

Ἦ ἦτο ἡ ἀπόφασιν δὲν προέβησαν εἰς τὴν ἀποθήκην. Οὔτε εἰς τὴν ἀποθήκην, οὔτε ἄλλαν λέξιν.

Ἦ ἦτο ἡ ἀπόφασιν ἀνέλαβαν τὰ φορεῖα, ἐν ᾧ οἱ ὄλοι τὰ περιεκύκλωσαν καὶ ἡ συνοδεία ἐξεκίνησεν, ἐν ᾧ τὸ περίφημον κατηλεῖον τῆς Χρυσῆς Πύλης καὶ ὅτι αὐτοῦ οἰκίους ἐφάνησαν τὸ κερδῆμα διὰ παντός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁμάς πολυαριθμὸς στρατιωτῶν, μετὰ ἀξιωματικὸν ἐπὶ κεφαλῆς διεκράτησαν τὸν δρόμον του.

Τὸ πλῆθος συνεκκεντρώθη ἀμέσως εἰς τὰς πέρῃς στενωποὺς ἀντιλαμβάνομενον ὅτι κάτι σφοδρὸν συνέβη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιτοπὸς, ἐπιτήρην τὸ φορεῖον καὶ κίνησεν εἰς αὐτὸ εἶδε τὴν κόρην, φέρουσαν τὴν πολυτελεῖ νυμφικὴν ἐσθῆτά τῆς.

— Ἐγὼ ἐντολήν, κυρία, νὰ ζητήσω τὸ ὄνομα σου.

— Θεοφανῶ.

— Ἐγὼ καὶ ἄλλη ἐντολήν, νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μ' ἀκολουθήσης.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε μίαν ἐρώτησιν ; εἶπεν ἡ Θεοφανῶ.

— Ἐπιτρέψτε.

— Ἦ ἐντολή σου εἶνε ἐκ μέρους τοῦ σεβαστοῦ καισαρὸς Ρωμανοῦ ;

— Ἦποροῦσα νὰ μὴ ἀπαντήσω, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ βλάττῃ εἰς τίποτε νὰ τ' ὁμολογήσω.

— Σὲ διατάζει λοιπὸν ὁ καισαρ ;

— Αἰεὶ, κυρία.

— Τότε εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου.

Ὁ ἀξιωματικὸς διέταξεν ἀμέσως τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Τοιμισκῆ ν' ἀπομακρυνθοῦν καὶ τοὺς κλεινὸν τὸν στρατιώτην ν' ἀναβρῶν τὸ φορεῖον καὶ νὰ τὸ περιεκύκλωσιν.

— Ὁ πατέρας τῆς, ἀπήνηεν εἰς στρατιώτην.

— Ἀφήσατέ τον, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἀπειθυνόμενος πρὸς τὸν ἴδιον προσέθηκε : Σὺ γέροντά μου, εἶσαι ἐλευθερὸς. Ἦμπορεῖς νὰ μεταβῆς ὅπου θέλεις.

— Αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν δὲν τὴν θέλω, ἀπήνηεν ὁ γέρον.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς ;

— Σὲ ἰκετεύω, ἄρχοντά μου, νὰ μὴ με χωρίζῃς ἀπὸ τὴν κόρην μου.

— Ἄν ἐξήρατό ἀπὸ ἐμὲ, δὲν ἤξευρα τί θὰ ἔκαμνα, τώρα ὅμως, καλὲ μου ἄνθρωπε, δὲν ἐκτελώ παρά διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων μου.

— Διὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μὴ μοὶ πάρετε τὴν κόρην μου. Φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος. Ἦ φωνὴ ἑνὸς πατέρα πρέπει νὰ σὲ συγκινήσῃ.

Ἐν τῇ μεταξὺ, ἡ συνοδεία εἶχε σταματήσῃ. Οἱ στρατιῶται καὶ περὶ αὐτοῦς οἱ πολιτανογενετικῶν ὄλοι τὸν διάλογον τοῦ γέροντος μετὰ τὸν ἀξιωματικόν.

— Τί συζητεῖτε ; ἠρώτησεν ἡ Θεοφανῶ, πρὸ βάλουσα ἐκ τοῦ φορεῖου τῆς.

— Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιτήρην.

— Πρόκειται διὰ τὸν πατέρα σου, κυρία. Ζητεῖ νὰ εἰδῇ μαζὴ σου.

— Καὶ βεβαίως θὰ εἰδῇ.

— Ἄλλ' ἡ διαταγὴ μου κυρία...

Ἦ Θεοφανῶ ἔκαμε νεύμα πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν νὰ πλησιάσῃ περισσότερο.

— Διὰ τὸ καλὸν σου, σοῦ λέγω, τοῦ ἐμφυθίου χαμηλοφώνως, νὰ μὴ φέρῃς ἀντιρροήσεις. Ἄν σήμερον ἐλαβες διαταγὰς ἀπὸ ἄλλου, αὐριοῦ θὰ λαμβάνεις διαταγὰς ἀπὸ ἐμὲ.

— Κυρία !...

— Ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ διὰ τὸ καλὸν σου. Μὴ ἐπιμένῃς περισσότερο. Ὁ πατέρας μου θὰ με συνοδεύσῃ ὅπου καὶ ἂν με ὀδηγήσῃς. Ἄν δι' αὐτὸ σοῦ κάμουν παρατήρησιν, οἶμαι τὴν εὐθύνην εἰς ἐμὲ. Καὶ τότε ἐμπρὸς ἄς πηγαίνωμεν διότι κάμνει ζήτησιν.

Ἐἶπε μετὰ τὴν ἐντασιν τὰς τελευταίας λέξεις, ὅσοι ὁ ἀξιωματικὸς δὲν εὐρήκε τί ν' ἀπαντήσῃ.

Ἦ γήκομεν ἀμέσως καὶ ἡ συνοδεία ἐξεκίνησεν.

Ἐἶνε περιττὸν ἴσως νὰ προσθέσωμεν ὅτι μετὰ τινὰ ὄραν ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ πατρικίου Ἰωσήφ.

Ὁ πατρικὸς ἐξῆλθε πρὸς ὑποδοχὴν τῆς εἰς τὴν εἰσοδὸν καὶ χαμερτίσας μετὰ σεβασμῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀχρηστῶν τῶν μετῶν, τὴν Θεοφανῶ, τὴν ὀδηγῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν αἴθυσαν τοῦ μεγάρου.

Ὁ πατὴρ ἠκολούθη.

Πλήθος θαλαμηπόλων καὶ θεραπευτῶν εἶχαν παραταγῆ εἰς τοὺς διαδρόμους, καὶ ἡ Θεοφανῶ, διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν ἑσθῆτα τῆς, εἶδε τοὺς λαμπροστόλους ἐκείνους θεοπάροχτας, νὰ κύπτουν εἰς τὴν διάβασιν τῆς καὶ νὰ τὴν προσκυνούν.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ προσέδωκαν ἀμέσως εἰς τὴν μορφὴν τῆς μίαν λάμψιν ὑπερφανείας καὶ εἰς τὸ βάδιμα τῆς μίαν χάριν ἡγεμονικῆν.

Μόνον ὁ γέρον πατὴρ τῆς ἠθάνατο δυσκολίαν εἰς τὸ βῆμα του καὶ ἀμνηστῆ εἰς τὰς κινήσεις του. Δι' αὐτὸν ὄλη ἐκείνη ἡ τελετὴ δὲν ἦτο παρά ἐν θαυμάσιον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύῃ ὡς πραγματικότητα.

Αἱ στιγμὴ ἐκείνη ὑπέστησαν αἱ γλυκύτεραι καὶ διὰ τούτους δύο.

Ἦ ἀπότομος μετάβασις ἀπὸ τὸ τελευταῖον κοινωνικὸν στρώμα εἰς τὸ πρῶτον, ἀπὸ τοῦ κατηλεῖον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πατρικίου, ἐνεκλειν ὄλην ἐκείνην τὴν χαμερτίσων ἐκλυσι τῆς ψυχῆς, ἡ ὅποια δὲν εἶνε παρά ἡ εὐτυχία.

— Καὶ ὁ γαμβρός ; ἠρώτησε πάλιν μετὰ ὄψους.

— Ἄλλοίμονον ! Μὲ περιμένει.

— Ἐσοῦντα, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ καὶ ὁ γέρον. Δὲν στοχάζεσαι ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θὰ ἔχῃ συνέπειας ;

— Ἦούνα, γέροντά μου. Πρὸ τῆς βασιλικῆς θελήσεως ὑποχωροῦν τὰ πάντα.

— Βασιλικῆς ;... ἔκαμνε ὁ γέρον καὶ ἐσιώπησε, μὴ ἐνοῦνόν τίποτε.

Ἐν τούτοις, φοβούμεν, εἶπεν ἡ Θεοφανῶ. Ὁ στρατηγὸς θὰ θέλησῃ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἠμποροῦσῃ. Ἐλήφθησαν ὄλα τὰ μέτρα. Περὶ αὐτοῦ νὰ ἦσαι ἴσχυρη. Τώρα, καλὴ μου κόρην, πρέπει ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ νυμφικὰ αὐτὰ φορεῖα καὶ νὰ ἐγκατασταθῆς εἰς τὴν νέαν σου κατοικίαν.

— Κατοικίαν ;

— Τὸ μέγαρον αὐτὸ εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου. Δὲν τὸ ἐξήγησες μόνον σου ; Μοὶ εἶπες εἶπε ὅτι ὄνειροπόλεις ἄλλοτε ν' ἀναπαυθῆς εἰς τοὺς ἐξώστους τοῦ ποῦ βλέπουν πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἴδου λοιπὸν, ὁ ἐξώστου τὸν εἶνε ἰδιοὶ σου, προσωρινῶς, ἔως ὅτου ὁ σεβαστὸς μου κύριος ἀποφασίσῃ ὁριστικῶς διὰ τὴν διαρκῆ σου κατοικίαν.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἐπιθύρην ἡ Θεοφανῶ, περιφέρουσα τὸ εἰρηκινὸν τῆς βλέμμα εἰς τὴν ἐπίπλωσιν

Ο ΤΟΛΣΤΟΗ ΠΡΟΦΗΤΕΥΩΝ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΣΑΡΟΝ, ΤΟΝ ΚΑΪΖΕΡ ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Όσον σαγηνεύουσα φαίνεται, τόση καταστροφή και αγωνία την ακολουθούν. Η άνοστη της εξαιμίζει εύτελες διαπραγματεύσεις, η μεταλλική φωνή της ομοιάζει χροσόν, και το λαίμαργον βλέμμα της, είνε τόσον πολύ δηλητηριώδες εις τὰ ἔθνη τὰ πίπτοντα θύματα τῶν θεληγῶν της!... Και θεώμαι: — Αὐτὴ εχει τρεῖς γιγαντιαίους βραχίονας, μετὰ τριῶν δαυλῶν τῆς παγκοσμίου διαφθορᾶς εις τὰς χεῖράς της. Ὁ πρῶτος δαυλὸς παριστῆ τὴν φλόγα τοῦ πολέμου, τὴν ὁποίαν ἡ ὄραία παλλακίς φέρει ἀπὸ πόλεως εις πόλιν και ἀπὸ χώρας εις χώραν. Ὁ πατριωτισμὸς ἀπαντᾷ με λάμψεις τιμῆς φλογὸς ἀλλὰ τὸ τέλος είνε βουχηθμὸς τῶν πυροβόλων και τῶν λοιπῶν ὀπλῶν. Ὁ δεύτερος δαυλὸς φέρει τὴν φλόγα τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς ὑποκρισίας. Αὐτὴ φωτίζει μόνον τοὺς λόγιους τῶν τεμενῶν και τοὺς βωμῶν τῶν ἱερῶν θεσιῶν. Φέρει τὸν σπόρον τῆς νοθεύσεως και τοῦ φανατισμοῦ, διεγείρει τὸς λικνιζομένας εἰσὶν ἰδέας και τὰς ἀκολουθεῖ μέχρι τῶν νεκροταφείων τῶν.

Ὁ τρίτος δαυλὸς είνε ὁ τοῦ νόμου, αὐτῆς τῆς κινδυνώδους θεμελιώσεως ὄλων τῶν μὴ αὐθεντικῶν παραδόσεων, ὁ ὁποῖος πρῶτον φέρει τὸν δλεθρον εις τὴν οἰκογένειαν, κατόπιν σαρώει διὰ τῆς φιλολογίας τὸν εὐρύτερον κόσμον, τὴν τέχνην και τὴν πολιτικὴν.

Ὁ μέγας ἐμπρηστής θὰ ἀγγίσῃ κατὰ τὸ 1912 τὴν ἑσπέρου ὑπὸ τοῦ δαυλοῦ τοῦ πρώτου βραχίονος εις τὰς Νοτιανοτικὰς χώρας τῆς Ἐσθῶνης.

Θὰ ἀναπτυχθῆ μετὰ καταστροφικῆς συμφορᾶς τὸ 1913. Εἰς αὐτὸ τὸ ἔτος, βλέπω, ὄλην τὴν Εὐρώπην εις τὸς φλόγας και αἱματοφύρτον, ἀκούω τοὺς θρήνους πελωριῶν μαχῶν.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1915 μία περιεργος μορφή ἐκ τοῦ Βορρᾶ και εἰς νέος Ναπολέων εἰσερχεται εις τὴν σκηνὴν τοῦ αἱματοφύρτου δράματος. Εἶνε ἀνήγερτων στρατιωτικῶν γνώματος. Εἶνε ἀνήγερτων δημοσιογράφος, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Ἐσθῶνης θὰ εὐθίσκονται ὑπὸ τὴν κατοχὴν του μέχρι τοῦ 1925.

Τὸ τέλος τῆς μεγάλης συμφορᾶς θὰ σημειωθῆ μετὰ μία νέα πολιτικὴ ἐποχὴ διὰ τὸν παλαιῶν κοσμον.

Τότε δὲν θὰ μείνον ἄτοκοι οἰκονομία και Βασιλεία, ἀλλὰ ὁ κόσμος θὰ σχηματισθῆ μίαν ὁμοσπονδίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῶν ἔθνων. Θὰ ὑπάρχουν τότε τέσσαρες μεγάλοι γίγαντες, οἱ Ἀγγλοσάξωνες, οἱ Λατίνοι, οἱ Σλαῶν και οἱ Μογγόλοι.

Μετὰ τὸ ἔτος 1925 βλέπω μίαν ἀλλαγὴν εις τὰ θεησευτικὰ αἰσθηματα. Ὁ δεύτερος δαυλὸς τῆς παλλακίδος ἔφερε τὴν πτώσιν τῶν ἐκκλησιῶν, ἡ ἠθικὴ ἰδέα εχει σχεδὸν ἐκλείη. Ὑπόκει ἀνθρωπισμὸς ἀνευ ἠθικῆς αἰσθησεως, ἀλλὰ κατόπιν μία μεγάλη μεταρρυθμισ εὐγείρεται.

Θὰ καθαρῶν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ λείψανα τοῦ Μονοθεῖσμοῦ καὶ θὰ θέσῃ τὸν ἀρογονωϊαῖον λίθον τεμένους διὰ τὸν Πανθεῖσμον. Θεός, ψυχή, πνεῦμα, ἀθανασία θὰ τῆκουν εις μίαν νέαν κῆνον.

Και βλέπω τὴν ἀρχὴν μῆς νέας ἠθικῆς εἰρηκτικῆς ἐποχῆς. Ὁ προορισθεὶς ἄνθρωπος διὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν ἀποστολὴν είνε Μογγόλο Σλάβος.

Αὐτὸς ἤδη περιφέρεται τὴν γῆν. Εἶνε ἄνθρωπος δημοσίου. Αὐτὸς δὲν γινώσκει τὸν ἀποστολὴν του προσδιορισθεῖσαν εις αὐτὸν ὑπὸ ὑπερέτας δυνάμεις.

Και θεώμαι τὰς φλόγας τοῦ τρίτου δαυλοῦ ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἤδη νὰ καταστρέφῃ τὴν συγγένειαν τῆς οἰκογενείας μας, τύπους, τέχνην και ἠθικὴν.

Αἱ σχέσεις μετὰ ἀνδρῶν και γυναικῶν εἶνε ἀποδεικναι ὡς μία κοινὴ συνεργασία τῶν φύλων. Τέχνη εἶνε πραγματικὸς ἐκφυλισμὸς. Πολιτικὰ καὶ θεησευτικὰ ταραχὰ ἐτάραξαν τὰ πνευματικὰ ἰδρύματα ὄλων τῶν ἔθνων.

Μόνον μικρὰ σημεῖα παραμένουν ἄθικτα ἐκ τῶν τῶν καταστρεπτικῶν φλογῶν. Οἱ ἀνεπιθκοὶ πόλεμοι ἐν Εὐρώπῃ, οἱ πόλεμοι τῶν τάξεων ἐν Ἀμερικῇ, οἱ πόλεμοι τῶν φυλῶν ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουν ἐξασφαλίσει πρόσοδον δι' ἡμῶν αἰῶνα.

Ἀλλὰ κατόπιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, βλέπω ἕνα ἦρωα τῆς φιλολογίας και τέχνης, ἐγειρόμενον ἐκ τῆς Λατινικῆς φυλῆς καὶ καθαρῶν τὸν κόσμον ἐκ τῆς διαρκῆς ἀρχῆς τῆς ἀμφιβολίας.

Αὐτὸ είνε τὸ φῶς τοῦ Συμβολισμοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπισκιάσῃ τὸ φῶς τοῦ βραχίονος τοῦ ἐμπορίου, ἀντὶ τῆς πολυγαμίας και μονογαμίας τῆς σημερον τότε θὰ ἐλθῆ ἡ ποιογραφία, μία συγγένεια τῶν φύλων βασιζομένη θεμελιωδῶς ἐπὶ ποιητικῆς ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς.

Και βλέπω τὰ ἔθνη γενόμενα σωφρονεότερα και ἐνωσμένα διὰ τῆς σαγηνευτικῆς γυνῆ τῶν βλέψῶν των εἶνε, ἔπειτα ἀπὸ ὄλα, τίποτε παρὰ μία ἀπάτη.

Τότε θὰ ὑπάρξῃ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος δὲν θὰ εἶν ἀνάγκη ὀπλοισμῶν, ποικρικῶν θεησευτικῶν, και ἐκφυλιστικῶν τεχνασμάτων.

Ἡ ζωὴ εἶνε ἐξέλιξις και ἐξέλιξις εἶνε πᾶσι πᾶσι, ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν εἰς τὰ πλεον περιπέλοισμα οὐκ ἔστιν ἄλλο. Βλέπω τὸ παρεχόμενον θέματα τοῦ κοινῶν δράματος εἰς τὸ παρὶν σχῆμα του Πιστοδραματοῦ, ομοιάζει τὴν λόγιον τῆς ἑσπέρου ἐπὶ τῶν ὄρεων. Μία κίνησις τῆς χειρὸς τοῦ ἐμπορίου και νέα ἱστορία ἀρχίζει.

Τελειώσας ὁ συγγραφεὺς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του ἠνοῖε τοὺς ὀφθαλμοὺς του και μετὰ ἔβλεπε ἐλαφρὸς, συγχυθεὶς.

Ὁ ἀκοιμώμην: μετὰ ἠρώτησεν, ζῆτο συγγνώμην. Ὁταν τοῦ ἀνέγνωσα τὸ λεγόν τὸ ὄραμα τὸ ἦκουσε σοβαρῶς και ἔειπεν με, λέγων, ἐπὶ ἦσαν ὄρατα.

Κατὰ τὴν αἰτίσην μου ὑπέγραψε τὴν ἐπιστολὴν και μοῦ τὴν ἐγγείρισεν με μίαν ἐπιστολὴν. Τὸν ἀφησα τὴν ἴδιαν ἡμέραν και ἀμέσως ἐπληροφόρησεν τὴν ἀρεσίην μου εις τὸν ἄτοκο κράτορα.

Μετὰ ὑπεδέχθησεν εις τὴν Αἴλην ἀνευ τιμῶν και ὄδηγῆσεν εις τὸ ἰδιαιτερον ἀναγνωστηριον τοῦ Τσαρού. Τοῦ ἐγγείρισεν τὸν χῆρον. Τὸν ἠνοῖε νευρικὸς και τὸ ἀνέγνωσε μετὰ παραμυθίαν προσφορᾶν.

Καλῶς, εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον. Θὰ κἀμῃ ἐν ἀντίγραφον δι' ἐμὲ και κατόπιν δημοσιεύσῃ ἀλλὰ μεταφρασμένη ἀντίγραφον τῶν Κἀϊζερ τῆς Γερμανίας και δι' αὐτοῦ εις τὸν Βασίλεα τῆς Ἀγγλίας.

Τὸ πρωτότυπον θὰ φυλάττεται εις τὰ ἰδιαιτερά μου ἀρχεῖα. Ὁ παρακαλέσω τὸν Κἀϊζερ και τὸν Βασίλεα τῆς Ἀγγλίας νὰ μὴν οἰχολίσουν ποσὸς, αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καθοτὶ δὲν ἀρέσκονται τὰ χυρακτηρισθῶ ὡς μεσολάβον μετὰ αὐτῶν και τοῦ γέροντος, τοῦ ὁποῖου τὰ στασιαστικὰ συγγράμματα γενικῶς δὲν ποῦ ἀρέσκονται.

Εἶνε διότι εἶχα ἀκούσῃ οἱ εἶν ἐκ τῶν βρασιλικῶν ἀρχηγῶν ἐπὶ περὶ τῆς ἡμετέρας παραγγελίας εις τὰ ἰδιαιτερα ἀπονηνοποιημένα του. Λαμβάνω αὐτὴν τὴν ἐκπαίδειαν τῆς δημοσιεύσεως. Δι' αὐτὸ ἔλαβον τὸ ἀρτηρον δι' ἐμὲ ἐγγραφον.

Ὁ ἄτοκο κράτορα μοῖ ἐπέλαβε πάλιν, ὅτι ὁ Κἀϊζερ τῆς Γερμανίας νομίζει ὅτι εἶνε ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε μίαν τῶν πλεον σοβαρῶν φιλολογικῶν προφητειῶν τῆς ἐποχῆς μας.

Νέα Ὑόρκη Μεταφρ. I. N. KAZAREBY

ΗΜΟΥΝ...

Ἡμουν ἡ μαύρη νύχτα, ὅπου σιωπὴ δὲν ἔχει, Πῶθ τῆς ζωῆς οἱ ἀνέμοι μονάχα ἀνεχθῶν. Ἡμουν ὁ διαβάτης, ποὺ τρέχει κ' ὄλο τρέχει Και πάντα ξένες σφάτες τὰ πόδια του πατοῦν! Κ' ὡς τόσον ἀπ' τὴν ὄρα, ποὺ φάνηκες ἐμπρός μου Απαρμέντες τὰ σκότη μ' ἕνα Ἠέσιον φῶς. Και μοῦ π'ες: Νὰ τὴ μάγια, τὰ φίλτρα ἄλλοι κόλποισ. Τὸν κόσμον, ποὺ δὲ βάνεις νὰ ἴδῃς ζωντανός!

Μοῦ ἔφηνες παλάτι, ποὺ τ' ἀνυρόνουν στίλοι Περάντινοι, πανόρημοι σὸν ὄρηον ὄρανό, Φοοῖ σου τὴν καρδιά μου ἐπαίσιος, ὁ φίλη, Τὸ εἶναι μου πιστὸ σου ἀγάθ και σταλαχτὸ!

Ἡμουν ἡ μαύρη νύχτα, ὅπου σιωπὴ δὲν ἔχει Μὰ τώρα εἶμαι, φῶς μου, ὁ Βάχχος ὁ ἰστέλλος, Κ' ἀν' τῆ ζωῆ μου γέρα βουτῆρ, κλαίη, βούτῆρ Γυναικεῖ τὴν καρδιά μου ὄρανας στάλας φῶς!

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Vincent Arnault Ἀπὸ τὸ κλαδί πεσμένο φτωχὸ φύλλο μοραμένο ποὺ πηγαίνεις; — Δὲν γνωρίζω ποὺ πετῶ, ποὺ τριγυρίζω. Ἄγριος βορρᾶς χτυπᾷ τὸ δένδρον τὸ στήγιμα μου με ἀρπάζει, με πετάει ἀπὸ τὸ κλαδί χάμου. Κοι ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἀνεύριζομ' ἐξ ὄθ πέρα. Ὁ βορρᾶς στὴ μανιτά του, με κλιὰ μετὰ τὰ φτερά του ἀπ' τὸ ὄσος στὴν πεδιάδα ἀπ' τὴν ὄρη στὴν κοιλιά, δὶχως νὰ παρανοσῶμαι, νὰ τρομίζωμ, νὰ φοροβῶμαι. Φεῖγο ἐκεῖ ὅπου με φέρει τ' ἀκατάστατο τ' ἀγέρι, ὅπου κἀθε πρῶγμα πάει εις τὴν ὄσση τὴν κτίσι φύλλο Ρόδου ποὺ πετάει φύλλο Λάφνης σὴν μαδιήσῃ.

Ναῦπλιον Θεοδόσιος Σ. Δημόπουλος

ΤΟ ΠΑΡΑΔΗΡΗΜΜΑ

Γιατρὸ με καθαρό νερὸ ξέλυνη τὴν πληγὴ μου, κ' ἔσε με γιὰ νὰ πεταχθῶ ὅπου ποθεῖ ἡ γυνὴ μου ἐκεῖ ποὺ στήσανε χορὸ ἢ σφαιρὸς, τὰ καντῆ, κ' εἰ ποὺ θὰ λάμψῃ ἡ λευτεριά, παντοειῶ, αἰῶνα. Πᾶσε γιατρὸ τὰ γαϊτανὰ και γυρ' ὄθ σὸ ἀμὰ μου γιὰ μετ' ἀγέρι τοῦ βουνοῦ εἶνε ἡ γαϊτανὰ μου. Γιὰ φράσαιμ' ἔχω τὸ Στανόφρατο' γοῦ τὸ βῆμα μου και νοσοκόμ' ἀκοιμητο ντυμένον σὸ πλεοναῖον. Γιὰ στοῖμα μου ἔχω τὰ βουτῆ τῆς ρομαῖκῆς ἀρπῆς και βούχο μ' ἀγοισθῆται ἔχω γιὰ προσκομῆται και γιὰ μετὰ παλιόμαυ γιὰ καθαροῦ ἀσπῆτου ἔχω ἀπάνω σὸ βουνο τοῦ Γερασιῦ τὰ γυρῶ. Μὴ με κρατεῖς ἀνόρηλα θὰ φῶν' μὴ φωνάζω. Ἀκ' ἡ παρθένης σὸ βουτῆ πᾶς βραγαταστικῶν. Ἀκον ἡ φωνὴ τῆς μῆνος μας εἶν ἰλιχὸν ποὺ τὴν ἔχω γιὰ δὲς τ' ἀρῶτα στήθηκα τῆς τὸ δένδρον ποὺ τὴν ἔχω γιὰ δὲς κατὰσῆθα μαλλὰ σποῖς ὄσος τῆς σπῆρας. Γιὰ δὲς τὴν πᾶς φεγγοβολῆ σὸν τὸ ἴλιχ ἄρῶτα, ὅπως γιὰ μένα και γιὰ σὸ εἶνε γλυκαὶ ἢ Παναγία.

Ἐλα γιατρὸ μου ἄσπε μη με πιστεύεις τόσος σὸν ματωμένα πόδια τῆς σπῆρος σὸν νὰ δώσω. Ἀθῶνα Ἀμαλία Παπαφῆ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ο ΥΙΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΠΑΛΑΜΑΝ

Τὰ παιδιὰ τῶν δύο μας ωοιπῶν ἀντιμέτωπα.— Πῶς ὁ Καῖσαρ Μαρτζώκης ὕπερασῆζει τὴν μνήμην και τὸ ἔργο τοῦ μερᾶνον πατέρα του.— Ἐπιστολὴν του ἀπὸ τὴν Ριόρναν.

Ὁ ποιητὴς Στέφανος Μαρτζώκης, ἀπὸ τοῦ ἐπέπευ τῶνος πολέμου φιλολογικῶς κατὰ τὴν ζωὴν του, δὲν ἔμεινε ἡσυχῆς και μετὰ θάνατον. Ὁ υἱὸς τοῦ ποιητοῦ κ. Κοσιτὴ Παλαμᾶ Λέαντρος, νεωρὸς ποιητὴς και αὐτὸς, δημοσιεύει καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Μαρτζώκη, ὅτιαν νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι ὁ ἀποθῆναι ποιητὴς δὲν ἔχει καμμίαν ἀξία... Τὸ πρῶτον ἔχω ἔκριν ὁλοκῆ καὶν ἐπιπέσοιν, ἐπειδὴ τὴν ἔξιν τοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη δὲν εἶν' εὐκόλο καὶν νὰ τὴν ἀρῆσῃ. Εἰς τὸ δημοσίωμα αὐτὸ τοῦ Λέαντρο υἱοῦ τοῦ Κοσιτὴ Παλαμᾶ, ἔδεωσῃ καλῶν ν' ἀνατῆσῃ, ὁποροσῆσῃ τὴν μνήμην και τὸ ἔργο τοῦ πατέρα του, ὁ Καῖσαρ υἱὸς τοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη. Καὶ σὺν μᾶς εἰσελε τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Φιόρναν, ὅπου μένει ἐπειδὴ εἶναι ἐπίτοκος.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Ἑλλάδος»

Ἐν εἶμαι οὔτε λόγιος, οὔτε κριτικὸς, οὔτε ἀπὸ τῶν νέος ποὺ πέρνον τὴν πένα και ἀρχίζον νὰ κῆρουν ὄλους τοὺς λογιῶν νεκροὺς και ζωντανῶν, ποὺ φαίνεται ὅμως πᾶς πρέπει νὰ πῶ ἕνα λόγια σὸν Λέαντρο Παλαμᾶ, γιὰτὶ ἀντὶ νὰ γράψῃ κριτικὰ ἔργα με περισσὴ ἀνευλάβεια τὸ μῖσος τοῦ γὰ τὸ ἔργο τοῦ Μαρτζώκη.

Ἐν εἶμαι ποῖος γνώριμος τοῦ κριτικῶν μας εἶνε νέος ποὺ τοῦπες «πῶς ὁ Μαρτζώκης νομίζει ποιητὴς ἀπὸ σκόπιμῃ παρεγγήγησι», σ' αὐτὸ ἔπος τὸ πολὺ ἀερογερισμένο δοκουμενὸ τοῦ ἀρῶτου κριτικῶν, μεροῦδες ἠαρρῶ ὁ Λέαντρος νὰ ζῆτῃ τὴν γνώμην τοῦ πατέρα του, (ποῦ ὅς σῆμα τοῦλάχιστον φαίνεται πᾶς τὸν ἀναγνωρῆσαι νὰ ποιεῖ), ὁ ὁποῖος πολλὰς φορὰς ἔγραψε γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Μαρτζώκη και μὴ φορὰ ἔδω καὶ χρόνα στὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλά τὸ ἠρακτικῶν «τὴν διὰ παθῶν φιλολογικὴν ποιητῆν, μεροῦδες ἀκόμα νὰ ρωτῆσῃ τὸν πατέρα του γιὰ κῆποτε σφῆγκοντας τὰ δύο χέρια τοῦ Μαρτζώκη τοῦ εἶπε ὅς ποιητικὸ ἔθνοςισμὸς: «ὄνο οἱ δύο μας εἶμαστε».

Ἦταν ἀκόμη δυνατὸ νὰ ρωτῆσῃ τὸ σεβαστὸ τοῦ γυρῆ τὶ ἐνοσῶς μ' ἔκεινο πογγραφε: «ὁ Μαρτζώκης ποὺ φέρνει κᾶτι ἀνατῆρῆδες ποὺ δὲς ὁ Μαρκορᾶς δὲν τις ἔφερε». Ἦ ἔπειτα ἀπὸ κᾶναι τὸν κριτικὸν ν' ἀνατῆρῆσαι ἐκεῖνα πογγραφε σὸν «Αἰῶνα τῶν Παρισίων» ὁ Ρουσσῶς Κᾶν ποὺ κατέληξε νὰ ὀνομάσῃ τὸν Μαρτζώκη: «τὸ μεγαλύτερον κατὰ χρονολογίαν ἀπὸ ποιητῆ τῆς Ἑλλάδος» καθὼς και τὴν ἀντιλήψῃ τὸν Περσῶ, τοῦ Λεγκράν και τῶν φοιτητῶν τῶν Παρισίων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ἐκτίμησι ἐπίπεσοιν μ' ἔβδᾶ τους τὰ ποιήματα τοῦ Μαρτζώκη και ἔπειτα νὰ καταλήξῃ σὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Μαρτζώκης εἶνε μὴ ποιητικὴ ἀσημάτεια.

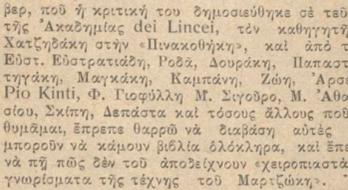
Ὅμως πολὺ περισσότερο ἦταν ἀνάγκη προτὸ κῆναι ἕνα ἔργο νὰ τὸ διαβάσῃ και ὄχι νὰ ρωτῆσῃ μετὰ τὸ θάνατον τοῦ πατέρα μου, τὸ φίλο μου ποιητῆν κ. Κ. Δελακοβῆ ποῖα θεωροῦνται τὰ καλλίτερα ποιήματα τοῦ Μαρτζώκη, γιὰ νὰ τὰ διαβάσῃ, και ὅτι μεροῦδες ὁ κριτικὸς μας νὰ ἀνατῆρῆσῃ τὸν ἐναυτὸ του ἐν τάξει ἔαν ἀντὶ στὴν ἔπιστολῆν τοῦ πατέρα μου νὰ τοῦ γράψῃ κολακτικὰ γράμμα, ἔγραφε τὴ σημερινὴν του γνώμην.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΙΔΟΥΛΑ

Ἄγνη παιδοῦλα, ὄμορφη ἀκατέχη, ζήλευον τὴ καλὸν τῆ ζωῆ σου ποὺ ἀχολη και ξενονισαση ἀπῶνεται στὴ λευκαὶ και μαρμαρὴ μορφῆ σου.

Τὰ λόγια σου τραγοῦδι πανορημίον ποὺ ζογγραφῶν τῆς καρδίας τὴν ἡσυχία ἀχ' τῆς καρδίας π' ἀκόμα ἐν ἐνθῶριος τοῦ κόσμου τὴν ἀπόκοσμη κακία.

Ἄσε τὸ γέλοιο στὰ γλυκὰ χελιάμα σου ν' ἀνθίσῃ σὲ μπουμπουκὶ μωροῖσιν νὰ ξεθοροῖσῃ τὴν ἀφήσις πρόσεχε σὲ λούλουδον χλωμὸ και μαρμαῖον. (Ἐρᾶπτερος—Κρήτης) Νίκος I. Στρατᾶκης

Καῖσαρ Στεφάνου Μαρτζώκης

λωϊτικὰ φαίνεται πᾶς δὲν παρακολουθεῖ τὴ φιλολογικὴν κίνησιν, και ἡ κριτικὴ ποὺ γράφεται μετὰ λίγες μονοκονδυλῆς εἶνε τόσον εὐκόλη!... Ἐάν νομίζῃ, ὅτι ὄσος ἀνέφερα ἔγραψαν ὄχι ἔγραψαν ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς του σχέσεως ἢ ἀπὸ τῶν φανατικῶν και μεγάλους φίλους του σὸ Παρίσι και ἄλλοι, τότε σιωποῦ.

Μᾶς λέει σὸ παιδικτῶν του σημείωμα πᾶς λειπεῖ ἢ γραφικὴ ποιητικὴ εἰκόνα, καὶ ἐκλισημένη στυχοργικὴ πλαστικότητα, και λεχτικὴ ὄμορφη «κλπ.» και ὅσα γιὰ τὴ γραφικὴν ποιητικὴν εἰκόνα, ἀπ' ὅσα ἠμαζιμα: τὸν στέλλω νὰ διαβάσῃ τὰ ποιήματα «ἢ Ἐξοχὴ», «ἢ Ἐρικῆ», «Καλοκατοῦνη», «ὁ Ξεμῶνας», «ἢ Ζωηροφᾶ», «ὁ Καρᾶν», και τῶς ἄλλα ποὺ κλεισθὸν τόσον τέλει ἀντιλήψῃ τῆς φύσεως, ποὺ και κᾶποισ Γερμανῶν κριτικῶν ποὺ δὲ θυμᾶται τ' ἔνομα του, τὴν ἐπαίσιος. Ὅσο γιὰ τὴν ἀκαλῶμένη στυχοργικὴν πλαστικότητα μπορεῖ νὰ προσέξῃ στὴν «Ὀδάλικα», «ὁ Σῆμαντρο», «ἢ Ἀναδρομῆ», «Ἀρχαῖο Εἰσῶλλο», «Ἀρχαῖος Κόσμος», «Τετανομαχία» κλπ., τὰ ἔποτα οὔτε νὰ ἀνατῆρῆσῃ δὲν μπορεῖ ὁ ἐπιπέλοισ κριτικὸς κριτικὸς ποιητῆς, ὅπως και τὰ τόσα.

ποιητικὰ μέτρα ποὺ εἰσῆγαγε εις τὴν Ἑλληνικὴν ποιητικὴν μόνος ὁ Μαρτζώκης. Γιὰ τὴ λεχτικὴ ὄμορφη θεωρῶ περιττὸ εἶναι καὶ ἀν γράφω, ἀπὸ εἶνε γνωστὸς ὁ φανατισμὸς ποὺ ἐπικρατεῖ εις τοὺς διαφόρους ποὺ εἶνε ἀφοσιωμένοι στὴν μὴ ἢ στὴν ἄλλη γλωσσικὴ μορφή και σὸν ὅποτον κριτικῶς ὀφείλεται ἢ ἐμπάθεια τοῦ κ. Α. Παλαμᾶ.

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ γράφω ὄχι γιὰτὶ εἶμαι γυῖος τοῦ Μαρτζώκη, ἀλλὰ γιὰτὶ ἡ κριτικὴ τοῦ κ. Παλαμᾶ εἶνε ἀσθῆσις, εἶνε ἀσέβης, ἀπὸ ἕνας νέος 22 χρόνων ποὺ ἐντροφᾶ ἀκόμη στὴν πατρικὴν στέγη, γράφει γιὰ ἕνα ἄνθρωπον ποὺ δὲ μπορεῖ ν' ἀντικρίσῃ τὴν τιμὰ τῆς ζωῆς του και τὴν χαρακτερίζῃ μετὰ τὴ λέξι: «ἀθλιότητα», χωρὶς νὰ ἔσῃ τὴ σημασία τῆς.

Ἄς πιστεύσῃ ὁ ἔφηρος κριτικὸς πᾶς, ὅπως σὸν πατέρα του, ποὺ μ' ὄλο τὸ κᾶποτε ἀκατανόητο ἔπος του, εἶνε ποιητῆς, δὲν μπορεῖ νὰ προσθέσῃ τίποτα μ' ὄσος «Φοινικῆς» και ἀν γράψῃ, ἄλλο τόσον δὲν μπορεῖ ν' ἀπαρῆσῃ τίποτα ἀπὸ τὸ Μαρτζώκη με ὄλες τῆς καπηλικῆς φράσεως του.

Τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων μου θὰ καταλάβῃ ὄταν γερᾶσῃ και γράφοντας λάθῃ κᾶποια θέσι και βρεθῆ κανένας κριτικὸς σὴν και αὐτῶν ἂν τὸν κῆρῃν. Τότε κᾶτι ὄλο τοῦ θαγκῆσῃ τὴν καρδιά και θὰ τὸν κᾶρῃ νὰ θυμῆσῃ τῆς νεανικῆς τῶ ἀσέβειας.

Ἐλπίζω ὅτι ὄσες ποὺ θέλετε σὸν κᾶθῆνα τὸ δικῶν θὰ δημοσιεύσῃτε αὐτὸ μου τὸ γράμμα και ὄλες ἐπιχῶριος.

ΚΑΙΣΑΡ ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΣΤΟ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

Μεγάλε! Ὁ μᾶστερα! Ὁ μέτωπον ποὺ ἐξάδωκε κᾶποια ἀπὸν ὑπεροχῶν ἀγρότου μοσθητοῦ, κ' ἀπάνω σ' τὴ μορφή σου ἀπῶνεται κ' ὄμορφη ὄχι τῶν μὴ τῆς γλυκαῖς χλωμάδας μαρτιῶν!

Τὸν πόνο σου τὰ μῦρα και τ'

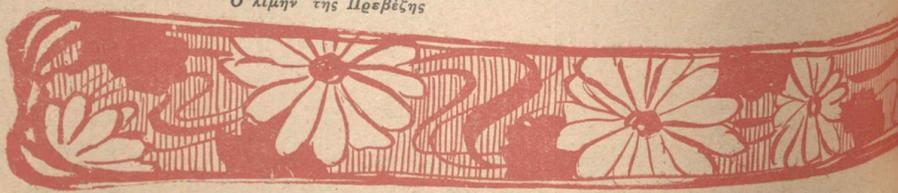
Αναχώρησις Τούρκων αιχμαλώτων εκ Θεσσαλονίκης

Τηλεβόλον τουρκικόν εν Μπιζανίω θραυσθέν υπό όβιδος έλλην. ορειβατικού πυροβόλου

Ο λιμάν της Πρεβέζης

Επίσημος μνημόσυνον του άειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου υπό της Έλλην. ορθοδόξου κοινότητας εις τον ναόν του Αγ. Κωνσταντίνου.

ΜΕΤΩΡΟΝ εις τόν όρος Ζυγός

ΑΙΝΗΣΟΙ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ. — Μία έξοχή της Καλύμνου

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ
ΤΗΣ ΚΑΞ ΚΑΡΑΒΙΑ

Στο κομψό σαλονάκι του Λυκείου της Ενώσεως των 'Ελληνίδων' φιγουράρουν διάφορες εικόνες παρμένες από τον πόλεμο της ζωγράφου κυρίας Θάλειας—Φλωρά—Καραβία.

Όλα τα έργα της καλλιτέχνιδος αντιγράφει διαφόρων σκηνών, εικόνων και τοπίων μίας δειγνόν ος γενικές γραμμές—όπως θα λέγαμε για γράψιμο—μιάς εικόνας, μιάς ιδέας του πολεμίου.

Βλέπεις μέρη και τοπεία της Μακεδονίας και Ήπειρου, ένα κομμάτι Πρέβεζας, μία κίνη αυτοκινήτων, μία κατασκήνωσιν στρατού, μία άποψιν χειρουργείου, πέντε πληγωμένους, τρεις νεκρούς, μερικούς αιχμαλώτους, πρόσωπα αειματικόν, ύπαιθριον κορυφία, πυροβολεία, όθιν σισοειδόν, πρόσωπα γυνωστών δεσποινίδων νοσοκόμων και κυριών, τόν Έσπάρτ με τόν έπιτελείον του και τόν δοξαριόμην στρατηγόν Βασιλίαν μας με τόν έπιτελείου του κτλ.

Τώρα ίσως ή ζωγράφος, λόγω της μεγάλης βίας και ταχύτητος με την όποιαν ελργασθή, δέν ήδυνήθη να μάς παρουσιάσθ ήν πραγματικά και πιο ζωντανά όθιν στρατοπέδου, άρρώστων και σκοτωμένων, και πιο παραστατικά και άνταποδοτικά την όθιν τοπείων και πολεων, άλλ' όπωσδήποτε όλα μαζύ κάτι λένε, κάτι δείχνουν, κάτι φανερώσιν και αυτό τόν κάτι για μάς εινε εύχρηστο, αφού ως σήμερα δέν είδαμε άλλα, τα όποια βεβαίον α καλλιτέχνην μάς έδειξιμε να μάς παρουσιάσουν άρχύτερα.

Αν λοιπόν ή κυρία Καραβία δέν είχε τόσο μεγάλη, και από την ίδια άλλος όμολογημένη, βιαστικότητα στο έργο της, έχο την ιδέα πως θα μάς παρουσίαζε κάποιαν ξεχωριστή κάποιαν άδάτην και καλλιτεχνικήν έργασια.

Γι' αυτό από τες 300 εικόνες της δέ μπορεί κανείς να ξεχωρίσθ παρά μόλις 15 και τες όποτες σημειώνω.

Αίθνη Ίωαννίνων, — Είσοδος Μητροπόλεως Κοζάνης, — Χάνι της Φειάς, — Δεκαετής, — Τοιχοσ οκοτωμένος, — Ό μέραχος Μαθιόπουλος τραυματίας, — Γραία πρόσφυς Ήπειρώτισσα, — Η κ. Λ. Έμπεριόου, — Τοιχοσ αιχμαλώτος, — Καταλιός εις Έριν-Άγιά, — Καλύβη πρόσφυγων, — Νοσοκομειον Πριγκιπίσσης Έλένης εις Θεσσαλονικην και κυρία νοσοκομείου, — Έξετασις τραυματιών και πρόσφυγες Τοιχοσ στη Θεσσαλονικην.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΑΡΓ.

Από τὰ ηρωικά θουνα

Το Μαυροβούνιον

Είς την Ήλιυριαν σφίεται μία παράδοσις ή όποια λέγει, ότι όταν ο Θεός έδημιούργησε τον κόσμον, έκράτει εις τας χείρας του σακκον πλήρη βράχων και λίθων. Όταν λοιπόν, διήρχετο άνωθεν του Μαυροβουνίου εσχίσθη ο σακκος και πλήθες βράχων έπεσαν επί αυτού. Πράγματι τόν Μαυροβούνιον έχει κοιλότητα, φαράγγια και προόματα άνίσου ύψους, διακοπόμενα υπό κρημνών. Τους αιώνιους τούτους προαγκώνας, μόνον οι έντόπιοι όρεινοι δύνανται να διελθώσιν εις δέ τους ξένους εινε σχεδόν άπρουσιέλαστοι. Οι Μαυροβούνιοι εινε γενναίοι, ειλικρινείς ητηται του λόγου, αλλά και άμφοχαρείς εκδικηται και ζηλότιμοι. Η γυνή Μαυροβουνιώτις, πολλάκις συνοδεύει τόν συζυγόν της εις τας μάζας, περιβάλλει τους πληγωμένους, φέρει εις τους πολεμιστάς πολεμοφοδία και εκτελεί ένιστε ηρωικά κατορθώματα.

Οι Μαυροβούνιοι πιστοί εις τας παραδόσεις, διετήρησαν την ένδυμασίαν των προπατόρων των. Βλέπουν όμοσ πολλάκις τόν βασιλέα Νικήταν με ρεδιγκόταν και τους ευνεγείς της Κετίνης με πολιτικάς ένδυμασίας.

Και ένας Γαλλομαυροβουνιωτικός πόλεμος

Αι Γαλλικά εφημερίδες δημοσιεύουν περιέργως λεπτομερείας περί μιας έκστρατίας του Ναπολέοντος πρό εκατόν έτών εις τόν Μαυροβούνιον.

Ο Βοναπάρτης εχεν άποστείλει Γαλλικά συντάγματα, διατάξας αυτά να προχωρήσουν μέχρι της Κετίνης. Έργασθε προσέει εις τόν διοικητήν των στρατευμάτων, ότι ή έκστρατια έπρεπε να τελειώσθ έντός 15 τόν πολύ ήμερών, διότι ο χαρακτήρ των Μαυροβουνίων εινε επίφοβος ως ο τόν βαρβάρων λαών, ή δέ μετ'...

αυτών ειρήνη εινε αδύνατος, εάν δέν κατατροπωθούν εξ ολοκλήρου.

Αλλά τὰ σταλέντα στρατεύματα δέν ήδυνήθησαν να καταδιώξουν τους Μαυροβουνίους εις τὰ όρη και διά να τους ξεαναγκάσουν να παραδοθούν έπυρπόλου τας πόλεις των. Οι άνδρες οι Μαυροβούνιοι όμοσ ξεηκολούθουν να άνθίστανται ήρωί ως.

Κων/πολις Αθανάσιος Κων/ποούλης

ΠΟΝΟΣ

Έγω παλάτι, π' ήμισιν γκοίμο, και χαλασμένο, τ' άνόστημό μου ν' έδειξέ κάποι' άρχοντία παλιά, όπου κρυβε ό τούς τοίχους σου, αυτούς τούς μανζουμένους, κάποια άρχοντία περιόρησ' που δέν θα κρύψης πείδι. Τότε ψηλό, περιόρησ', γελούσος την καλύτερη σου ύψωνότανε κι' αυτή παράμει' από σένα, μα τώρα την καλύτε' αυτή μπρός στα χαλασμένα σου άρχοντίσσια την έφρασαν μπροστά μου τόσα έμένα. Έγω παλάτι, τόσα κλεις μέσ' τα χαλασμένα σου φειδιά που τρών' τα σπλάχνα σου μ' άπονο διακαμώ ή κάθε μαύρη πέτρα σου φειδιού φολιά έργαζήν' άποδ' άποτελειώσινε αυτόν τόν χαλασμό.

Φειδιά σου κλεις ό τούς τοίχους σου, κι' έγώ πόνο [ό τ' στήθια,

που εινε μεγαλειότερος άπ' όλα σου τὰ φειδιά, πόνο που σιξέ' άνάτη την άμοιρη καρδιά μου. Κ' ή άγωνία της γρηξή σιολίξει ή ματιά μου Ζήσος παλάτι έσημο, κι' άν παραμένα χάσιν έλεισαν μέσ' τούς τοίχους σου άνάστησιν άρχοντία, σκέφον πως έχεις σούφρο, — όχι σ' τ' άνάστημά σου — που κρύβει περισσότερ' από σένα στην καρδιά.

Πειραιεύς Γιάγκος Αναγνωστόπουλος

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

Κρεσπώλης χωριού τινός ήγώρας μεγαλοπρεπή γάλλον και συνέλαβε την ιδεαν να τόν περιφέρη εις την πόλιν' διά να εκλιούσθ δέ τούς μουστρίδες, έγραψεν άπ'ι μεγάλου φύλλου χάρτου την ακόλουθον ειδοποίησιν, την όποιαν ήθέλησεν να κολλήσθ εις την ράχιν του ζώου. Αιτός ο γάλλος θα περιφερή εις τόν χωριόν, διά να ήμπορήσθ ο πάς ένας να ιδή τὰ πόδια του, τόν ύψος του, τόν χόνδρο του και τόν λειρί του. Θα φηθή αύριον. Θα φαγώσθ εις την μίαν ώραν. Η τιμή του ζώματος εινε μια δραχμή. Απαγορεύεται να έγγισσόν τόν ζώον.

Ο κρεσπώλης κατεγινετο να κολλήσθ τόν αντίθετον μέρος της ειδοποίησός του, όταν βλέπη εισερχόμενον τόν κύριον δήμαρχον' καταθέτει άμέσως τόν χάρτην επί σκαμνίου και υποδέχεται τόν επισκεπτήν. Συνομιλούσι, κενώνουσι φιάλην σίνου, και ο κύριος δήμαρχος αναχωρεί.

Ενθ' ο κρεσπώλης επηγανοήρχετο μη δυνάμενος να εύρη την ειδοποίησιν του, θύρρυος άουνήτης ήκούετο εις τόν χωριόν.

Ενθού ο κ. δήμαρχος ίστατο κατά μέτωπον των μετ' αυτόν συνομιλούντων, τὰ πάντα εχον καλώς' αλλά μόλις έστρεψεν την ράχιν, γέλιος άσθεστος καταλείμνας τούς χωρικούς.

Δυσχερήςθεις, διεπιθύνεται προς τόν διδάσκαλον του χωριού. Ούτος δέ τόν υποδέχεται μεθ' έλου του εις τόν βαθμόν του σφαιρομένου ασθασμού, άλλ' όταν έστράφη διά να κλεισθ την θύραν, ο αθάνατος γέλιος ανήχησεν και πάλιν. Τὰ πάντα εξηγήθησαν τότε' ο κ. δήμαρχος ειχε καθίσει επί του φύλλου του χάρτου βεδρεγόμενος διά κόλλας και ή ειδοποίησις ειχε μείνει προσηλωμένη εις τόν κατώτερον μέρος του ένδύματός του.

Πώς! άνέκραξε και δέν με τόν άπέσπασε κανείς!

Όχι, βεβαίως, άπεκρίθη ο διδάσκαλος, διότι ή ειδοποίησις άπαγορεύει να έγγισσών τόν ζώνον... Τ. Ι. Παπαθανασόπουλος

ΔΑΚΡΥΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Ο Ηλιος σάν κρατή τὰ λουλούδια Σην άγκαλιά του ή γλυκεία, Γελάνε, τραγουδών γλυκά τραγούδια, Γελάνε τὰ λουλούδια.

Μά σάν τ' άφηνέ εκείνος κάθε βράδυ Ση νύχτα, μασην μηνιά, Δακρύζουν, κλαίνε μέσά στο σκοτάδι Δακρύζουν τὰ λουλούδια.

Τα δακρύα τους, όπως ή χαρά τους, Λαμνοκοπούνε την αύγή Στά φύλλα τους και ή δροσιά τους Που χύνουν τὰ λουλούδια. Πάτριαι Νίκος Α. Δαούλης

Υμνική

Υπνος και άδωνία

Ο Υπνος, αδελφός του θανάτου, διακείται σχεδόν την ήγκερλικήν ζωήν. Όταν κοιώμεθα, ο σφίγμος εινε βραδύτερος, ή άνοση ήττον βαθεία, αι όργαναί καύσεις ήττον ένεργοί. Τό σόμα ψύχεται πάραυτα ένεκα της ταπεινώσεως της θερμοκρασίας. Γίνεται δέ ο ύπνος φανερός διά ζαυμάτων, πονοκεφάλου, τὰ βλέφαρα γίνονται βαρύτερα, ή διάνοια έπισπνίζεται και αι εκούσια κινήσεις παραλύουσι τρόπον τινά. Αι πρώται όροι του ύπνου εινε και αι καλύτεραι. Ο ύπνος έχει και τόν άντιθετον αυτόν: Τήν άπνικαν, προσεχόμενην σχεδόν πάντοτε εκ παθολογικής τινος καταστάσεως ήλ. φιλασθένου. Κυρίως οι πλέον άπνικαι εινε: οι γέροντες, οι εις διανοητικήν έργασιαν επαδιόδοιμοι, οι μελαγχολικοί, οι νεωροσενικοί, οι αλκοολικοί, οι αναρρωσίντες, οι ασθενείς εξ άσθματος και υπό καρδιακήν νοσησίαν κατατρυφόμενοι κατά την τελευταίαν περιόδον κτλ. Έάν κατά την όραν της άναπαύσεως ή άρηγιστικη άνάστα μετρηθείσιν ειρήσθ κατατέρα τών 8 και άνωτερα τών 12, δια τούς δαγώνων σφίγμομέτρον καλονόμενον, ο ύπνος διαταράσσεται ή άποβαίνει άδύνατος.

Η άγιεινή του ύπνου.

Η νύξ εινε έννοιή διά άλλον ύπνον, βαθύν και πλήρη. Ο ύπνος της ήλιος εινε άνεπλήρης, τεταραγμένος και έλαφρός. Πρέπει δέ ο ύπνος να εινε άνάλογος ταις ανάγκαις έκαστου άνόμου. Τὰ παιδιά έχουν άνάγκην ύπνου παρατεταμένου. Αι αιματώδεις ιδιοσυγκρασίας κοιμώνται όλιγόν, διά τὰ νεύρα ύπνος πολλές άνάγκαισι. Η γυνή έχει περισσότερον άνάγκην ύπνου, του άνδρός. Και έν γένει, τὰ παιδιά πρέπει να κοιμώνται 9—11 ώρας, αι γυναίκες 8—9, οι άνδρες 7—8 και οι γέροντες 6—7.

Πώς πρέπει να κοιμώμεθα.

Γενικός ή κλίνη πρέπει να εινε όλιγον σκλήρη, ή κεφαλή του κοιμώμενου πάσιον και τόν σόμα να εινε βαρύνεται πολυ με τὰ κλινοσκεπάσματα. Θέλετε να κοιμηθήτε καλώς να διέθητε δλόκληρον την νύκτα εν άναπαύσει; Τοποθετήσατε την κλίνην σας ούτως όστε, ή μέν κεφαλή σας να εύρίσκηται προς βορράν, ή μέν δεσ σας προς νότον' θα έχετε δέ τότε την διευθύνου του Μαγνητικού μεσημριού. Ο ύπνος προσέει θα εινε ήσυχος εάν γυμνασθήτε και φάγητε μετρίως την εσπέραν. Απέχετε τού να λαμβάνετε διάφορα τοπικά και άλλα πρό του ύπνου. Αφήνετε ένα παραθύρον ήμισυνοικτον ή και εν άνάγκη έντελός ήνενομένου. Λουτρά ή και απλάς πλύσεις πρό του ύπνου εξασφαλίζουν άρεταί καλόν ύπνον, όπου ή καρδιά και ή κυκλοφορία δέν εινε σχεδόν εν ένεργεία. (Μεταφράσις)

Ν. Φάλλρον Α. Σαυαρίδης

VICTOR HUGO

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Πεζή μετάφρασις

Τό μνήμα λέγει πρός τόν ρόδον: 'Από τὰ δάκρυα, με τὰ όποια ή αύγή σε ποτίζει, τί κανείς άμθος τών Έρώτων;

Τό ρόδον λέγει πρός τόν μνήμα: Τί κάρμης από όσα πίπτουν εις τόν βάραθρον σου τόν πάντοτε άνοικόν;

Τό ρόδον λέγει: Μνήμα σκοτεινόν, από τὰ δάκρυα αυτά κάρμης εις την σκάν ένα άσφωμα μέλιτος.

Τό μνήμα λέγει: Άνθος κλαυμάριο, από κάθε ψυχην ή όποια έρχεται εις έμέ, κάρμης έναν άγγελον του ούρανού.

Αθήνα. Ιωάννης Α. Ζήρας

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΙΑΣ

Τό άβλαβέστερον και άποτελεσματικώτερον φάρμακον κατά της πολυσαρκίας εινε τόν γάλα. Μεταχειρίζεσθε δέ την θεραπειαν αυτην ως έξής: Την πρώτην ήμέραν δίδετε τὰ τρία τέταρτα της συνήθους τροφής και μίαν λίτραν γάλακτος. Την δευτέραν ήμέραν τόν ήμισυ της συνήθους τροφής και δύο λίτρας γάλακτος. Την τρίτην ήμέραν τόν έν τέταρτον της συνήθους τροφής και τρεις λίτρας γάλακτος. Την επόμενην τέσσαρας λίτρας γάλακτος και' έκάστην και ούδεν έτερον. Πολύς όμοσ εινε καλλίτερον να λαμβάνεσθ μικράς ποσότητας της συνήθους τροφής και ή έν μόνον τόν γάλακτος λαμβανόμενην άηδία.

Η θεραπεια αυτη εινε επιτυχής μνήνα παράχουσα κίνδυνον, ως άπλουστατή Θεσσαλονικη Δίς Αγγελική Τσιώμων

Πολεμική φανουργία

Την έκτην Δεκεμβρίου, ο κ. Έρ Φράνξ διευθυντής δικασμού άρχιστρας ήφανε την χείρα, ίνα δώσθ τόν σύνθημα της ένάρετος, ότε μία γραία γυνή με μαύρα, έπροχώρησεν προς αυτόν ήγαυρη την χείρα της, ήν έκράτει πρότερον κρυμμένην υπό την μασχάλην της και δια περιστρώφου επυροβόλου εις κατά τού δικασμού ο ευνουτο της έκστρατας...

Η έκη της γραίας δολοφόνου έγένετο εν Γαλλία. Ο εισαγγελέσις έπρότερε την τιμωρίαν αυτης εις ισόβια δεσμή. Τό ήμισυ όπρηξεν εις τών μετριοφυσωτέρων μουσικών. Συγγνώμην δέν έχουσι Η σάφης, ότι ο Έρ Φράνξ ήπληξεν μέγας μουσικός, και ότι διά τόν φόνον αυτου τόν εταρείρη ο κόσμος παρεύσερε όλων τας σκέψεις.

Τότε ο κ. Βελλ, ο δικηγόρος ήγέρθη. Είπε διά τής, ήτις ήπληξεν συγκινητικη και συχνά έστρεψε:

«Η γυνή αυτη εινε ή άδελφή του πατρός μου. Γνωρίζω διατι έφρόνεος. Ηκούσα τους ένκληματικούς λόγους, τους λόγους, οτινας έκαστον άνόμου. Τὰ παιδιά έχουν άνάγκην ύπνου παρατεταμένου. Αι αιματώδεις ιδιοσυγκρασίας κοιμώνται όλιγόν, διά τὰ νεύρα ύπνος πολλές άνάγκαισι. Η γυνή έχει περισσότερον άνάγκην ύπνου, του άνδρός. Και έν γένει, τὰ παιδιά πρέπει να κοιμώνται 9—11 ώρας, αι γυναίκες 8—9, οι άνδρες 7—8 και οι γέροντες 6—7.

«Κύριε, δικασθόν ο πρόεδρος... Τὰ πράγματα, κ. πρόεδρε, θα δικαιολογησώ με την σιράν των τών έντύπωσιν μου... Ημην πρό τασσαρκόντα τριών ετών παιδιον τετραετής. Η μήτηρ μου ειχεν αποθάνει, ο πατήρ μου και ο άδελφός του ειχον υπάγει εις τόν πόλεμον. Είχον μείνει μόνος ή γυνή όμοσ αυτη, ή κατατρυφόμενη, με έλαξεν υπό την προστασίαν της και με εις πλησίον του μικρού παιδιου της, τόν Ίωάννον, μετά τού όποιου επαίζαμεν.

«Πρώ αι άτυχία ειχον έπιπέσει κατά της άτυχής Γαλλίας. Είχονμε άκούσιμα, τρία χιλιομετρα μακράν τού σίκου μας τόν θόρυβον των στρα-

τευμάτων που έφρυγον και τόν βήμα των νικητών και την κίνησιν των πυροβόλων των.

«Η θεία μου Εύαγγελία, ή νύν κατηρομένη ήλιπς. Δέν γνωρίζω ποία φανταστική έλαπις την έκράτει εις τόν έμπρος, ο έίχον καταλάβει οι Πρώσοι. Τους ή έλαπις, ότε παλιν τὰ Γαλλικά στρατεύματα θα έπληγγοντο κατά των Πρώσων...

«Τό μικρό παιδί της έγγόγγυς μίαν ήμέραν και ήτο περιλυπον πλησίον μου. Η μήτηρ του ήννόησεν ότι ήτο άρρωστος. Ο παραμικρός κτύπος τόν ήνόηλας. Η μήτέρα του κλαίουσα παρακάλε τον Θεόν να αποσύρη την όγειαν εις τόν μονάκριβον παιδιον της.

«Τό άπόγευμα, ένω ή μήτέρα έκάθητο πλησίον τού υιού της, δυνατά λακτίσματα έκλήνουσαν την θύραν. Η δυστυχής μήτηρ έστρεψεν να άνοιξη. Και είδον ένα άγριον χονδρόν μεθ' ενός ύψηλου να εισαριόται. Μετ' αυτών δέ ήσαν και πολλοί στρατιώται Έγρω έπληγα πλησίον του μικρού και τόν ήκουον να κλαίει.

«Επικλήθη εις τας άτραπούς ταύτας, ειπεν ο χονδρός άξιωματικός, και σταματώμεθα έφ' ήμισυ, της ώρας, ότι θα εύχρησθητε να μάς δείξετε την προς τόν Έπινάλ όδον. Επείθεα Πρώσοι εκ του θούλου συντάγματος.

Αυτη σκοτισθείσα ειπεν προς αυτόν: «Αλλ' είμαι Γαλλίς!..

«Δέν έχονμε έδώ αίσθηματα, της ειπεν. Δέν πρόκειται περί προσδοκίας, άλλα περί μιας βηγηροσίας. Έν έναντις περιπτώσεσι...

Ηκούοντο ήρη ευκρινώς οι κλαυμοί του μικρού.

«Κύριε, ειπεν ή μήτέρα, δέν δύναμαι να άφήσω τόν παιδί μου. Τό παιδί μου έν φύγω θα αποθάνη, φονεωτάς με...

«Ο χονδρός άξιωματικός έκαιμα κίνημα άπειλητικόν. Ο άλλος όμοσ ο ύψηλός τόν καταπρίνανε.

«Κυρία, ειπεν ο ύψηλός, τὰ αίσθημάτα σας

εινε σεβαστά. Γνωρίζω τί θα ειπή άγάπη γυνάικος και ως πατήρ και ως ιατρός...

«Είθε ιατρός ή πρότερον ή γυνή. — Ναι κυρία, έχω όλα τὰ απαραίτητα μαζύ μου και θα άνακουφισθόν τόν παιδί σας... επί ένι όρω: θα ακολουθήσετε τόν άξιωματικόν και θα τώ δείξετε την όδον.

Αυτη έδίστασεν, έστρεψε. — Πρέπει, κυρία...

«Εστο. Πατέ δέν πιστεύω να άπατήσατε μίαν μήτέρα, μητέρα ενός μονάκριβου παιδιου.

Έβήλθε με τόν άξιωματικόν.

«Ο χονδρός άνήρωπος έκτύπησε τόν μικρό και ειπε προς τόν ύψηλόν: — Έρ Φράνξ, είθε μάγας διπλωμάτης. Έχεται μέλλον!

«Ο άλλος έβήλας και ή οικία έπληρώθη από τόν θόρυβον και τους άλλαγησούς των Γερμανών. Θα κλαίω όσάκις σκέπτομαι ότι ο Γερμανός αυτός, ο Έρ Φράνξ ειχε - φού! — φουσίθ, ειχεν άπατήσει μίαν μητέρα!..

Η δυστυχής μήτηρ όταν τόν ήννόησεν έξέβαλε κραυγές. Ταύτας διεσέθησαν αι θέραις και οι γέλωτες των στρατιωτών, οτινας έπιτυκόντες τού σκοπου των έφραγον.

Την πρώταν της έπομένης, εθάψαμεν τόν Ίωάννον, εθάψαμεν τόν μονάκριβον παιδί της υπό τόν φύλλωρα μιας θύρας!..

«Όταν αι έφημερίδες, κύριοι ένορκοι, δημοσιοεύσαν την εικόνα του Έρ Φράνξ, άνεγνωρίσα τόν ψεύθον.

Κύριοι ένορκοι, δικάσατε τώρα την μητέρα!..

Καλάμαι Μεταφρ ΠΑΝ. Κ. ΚΑΤΣΑΡΙΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η έναλλαγή των στοιχείων.

Όλόκληρος ο έπιστημονικός κόσμος εταράχθη εκ μιας λιαν ένδιαφερούσης άνακαλύψεως. Έπέστη η ένναλλαγή των στοιχείων. Οι καθηγηται Colly και Patterson του Παε ποσημιου της Leedi μετ' έπιμόνεος δοκιμάς εξ έδοκλήσων ήμιων παρήγαγον τόν «Ελιον» και τόν «Νέον»—νέα χημικά στοιχεία—διά τού ήλεκτροκού ρεύματος, κάρμηντες αυτό να διελθ ή διά μέσου υδρογόνου εν τω κενώ. Κατ' αυτόν τόν τρόπον επεπετύχη έκνενο τόν όποιον μόνον ήμισον έφάνετο άδύνατον, δηλαδή ή ένναλλαγή των στοιχείων. Η τοιαύτη όμοσ έπνεύσε έχει παραλθόν άρκούντας σπουδαία. Πράγματι πρό ενός έτους ο καθηγητής Guil. Radow και Saddy εξηκρίβωσαν ότι τόν Ράδιον και τού χαλκού μετεβάλλετο εις Έλιον, ούτος ο καθηγητής Rawsay κατορθωσε διά της έκρηξης τού Ραδιου να παραγάγη Έλιον. Τό τέλειον όμοσ άποτελέσμα συνεπληρώθη ήδη παρά των διακεκριμένων καθηγητών Colly και Patterson.

Η ΚΑΤΑΡΑ

Στόν Εδμόμιο Βλαχάβα

Κ' άκαρτερόντας στήν ίδια τή μοιά έκει σικά από έμοκλήσθ. Έκνίτατα μ' άνησθη μάνα τόν Έλιον που κόντενε να δύνη.

Και γούζια τὰ μάτια μου με πόνο από μονοπάτι που ήταν έρημικό κι' ένοιουθα κίνδη στιγμή για γούζια και δέν μπορούσα πικά να καρπώσθ.

Και βροδύσας και νύχτωσε αγά-αγία και τὰ πούλια κουρνιάσαν ένα-ένα κι' έκείνη δέν φωνάζει ή καρδιά κι' ήτανε όλα γύρωσ μου όλιμνα.

Όργανα ζώντα μετά τόν άποχωρισμόν των από τόν σόμα.

Εινε ήδη γνωστά τὰ περιέργα πειράματα του λαρού Alexis Carrel περί της διατήρησε των διαφόρων όργανων, άραιουσιμένων εκ των σωματων των διαφόρων ζώων. Ούτω κατορθώσασε να συντηρήσθ εν ζωή και τὰ διάφορα όργανα έξαρτημένα της καρδιάς.

Ηδη όμοσ δι' έρευνησεών μάλλον έπισταμένων, κατορθώσεν ο διαπρεπής έπιστημον να διατηρήσθ εν ζωή όλα τὰ όργανα του θύορικού και τού υπογάστριου μιάς γαλλής έντός διαλύσεως και με θερμοκρασίαν 38°. Η καρδιά κίνηται φωνιακότα καθώς και αι άρτηρια. Διά σολήνος έχει ρίθει όλίγη τροφήν από μέσου τού Ισοσάφου εις τόν στόμαχον, όστις ενεργεί καθώς και τὰ σπλάχνα εις τοιοότον τρόπον ώστε να εινε δυνατή και ή εκ-

Ρωσική Παράδοσις

Ο αστότερος ρίγος

Κάποτε ένας λύκος έκυνήγοισε τόν διάβολον με την επαιτητήν πρόθεσιν να τόν φάγη. Αυτό παρετήρησε κάποιος μουσικός, ο όποιος έσκαβε τὰ χωράφια του και ειτε διότι ο ρίγος δέν έμπορεί να έψηχθώσ τόν διάβολον, ειτε δι' άλλην αίτιαν, έλαβε συμπάθειαν διά τόν διάβολον και έδωκε τόν λύκον με ένα δυνατό τσου! Ο διάβολος κάρμηντες διότι την έγλύτωσεν ητρωσθήσεν τόν Ρώσον και τόν προσέκαλεσε να πάγη την Παρσικην εις όριόμενον μέρος όποις τόν πληρώσθ διά την ευεργεσίαν του.

Δέν έπρεπεν όμοσ να υπάγη μόνος. Έστρεψε να συνοδεύηται από τόν καλλίτερον φίλον του! Ο μουσικός έσέκρηθη πός ο καλλίτερος φίλος του ήσαν ή γυναίκα του, και έπήγε εις τόν μέρος που τού ειπεν ο διάβολος με αυτην. Όταν εφθασαν, ο διάβολος δέν ήτον άκόμη εκεί, και για να περάσθ ή ώρα, ο μουσικός εκλίνε τού κεφαλί του έπάνω στα στήθια της γυναίκας του και γλυκά, γλυκά άποκοιμήθηκε.

Μόλις άποκοιμήθηκε, ο διάβολος ήλθε μεταμορφωμένος εις όμοιον νέον, έπλησίασε την γυναίκα, της έκανε τὰ γλυκά μάτια και σε λίγο διάστημα τὰ έσκαξε τόσο καλά ώστε αυτη με παρόν ήσπασε τόν μακαίρι του της έδιδεν ο νέος—διάβολος— δια να κοιμη τόν λαμόν του άνδρός της. Αλλά τή στιγμή έκείνη, ο διάβολος ήλθε τού πραγματικόν του σήμα και έφώνησε τώσον δυνατά τόν τσου! ώστε ο μουσικός εβήπησε και μόλις έγλύτωσε από τόν κίνδυνον. Τότε ο διάβολος, αφού τού δηγήθη τί συνέβησεν όταν αυτός εκοιμάτο τόν έβραβώσεν ότι όχι ή γυναίκα άλλα ο σκύλλος εινε ο πιστότερος φίλος του άνθρώπου. Η γυναίκα ειπυρε: «Αλλά ή σκύννη άπογινε τόν άνδρόν της, άλλα ο σκύλλος μένει πιστός εις τόν κύριον του, μοιράζεται με αυτόν τούς κίνδυνους, την δυστυχίαν, και όταν άποθάνη ο κύριός σου, λυπέται περισσότερο από όλους τους συγγενείς.

Αυτό τόν έκαμα, ειπεν ο διάβολος διά να σου δείξω ποιος εινε ο αληθινός φίλος, διά την ευεργεσίαν που μου έκανε.

Φαέθων Μαρτίνας Σωτήριος Ι. Φώκος (Σάμιος)

Και τότε ειπα με τρυφισιαστή λαλιά: —Μ' άνηθήςσες ποσού διαβόλν όπό χροσιν... Τώρα κι' έγώ θα σε καταρασθό καικι... θα σε καταρασθώ να σ' άραστώ αιώνα!...

Και τότε ειπα με τρυφισιαστή λαλιά: —Μ' άνηθήςσες ποσού διαβόλν όπό χροσιν... Τώρα κι' έγώ θα σε καταρασθό καικι... θα σε καταρασθώ να σ' άραστώ αιώνα!...

Και τότε ειπα με τρυφισιαστή λαλιά: —Μ' άνηθήςσες ποσού διαβόλν όπό χροσιν... Τώρα κι' έγώ θα σε καταρασθό καικι... θα σε καταρασθώ να σ' άραστώ αιώνα!...

Και τότε ειπα με τρυφισιαστή λαλιά: —Μ' άνηθήςσες ποσού διαβόλν όπό χροσιν... Τώρα κι' έγώ θα σε καταρασθό καικι... θα σε καταρασ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

74 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τότε εις μάτην τόν εομβρούλευε (τόν Καποδιστριαν) από τά Παρίσια ο Σεβασμιος και σοφός Κοραΐς, γράφων αὐτῷ συνεχῶς συμβουλίας καλῶς να φρεθῆ ὡς πατήρ πρὸς τοὺς υἱοὺς του, ὅπως ἰδὼν ἀμετάθετον εὐτύπως τότε τὸ «Δρέπανον τοῦ προφήτου Ζαχαρίου» τὸ ὁποῖον ὁ Καποδιστριας ἔκρινε ἀμέσως και ὡς ἄλλοι ἐτύπως τὸν νέον του Παναγιώτην ὁ ἐνάρετος Κοραΐς.

Ἡ ὕγεια τοῦ Καποδιστρια

Τὸ αὐτὸ χειρογράφων ἐξακολουθεῖ κατόπιν γράφων τὴν σωματικὴν και πνευματικὴν κατάστασιν τοῦ Καποδιστρια ἐπειτα ἀπὸ τὰς βασίως τὰς ὁποίας ὑπέφερεν.

Ἡ κατάστασις αὐτῆ τοῦ Κυβερνήτου, εὐρισκομένου ἐνώπιον τοσοῦτον δυσχεραίων, ἐμπέει ἀληθῶς τὴν θλίψιν, διὰ τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυσε να πῆν τὸ δηλητήριον τοῦ πόνου, ἀπ' ἧς ἐπάτησε τὰ χρώματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τῆς περιγραφῆς τῆς καταστάσεώς; του ταύτης ὅπως τὴν περιγράφει τὸ χειρογράφων μὲς, ἀναγκασμένοι να παρατίθωμεν μερικὰς φράσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγράφησαν ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ πόου.

Ὁ Καποδιστριας, γράφει τὸ χειρογράφων, ἀπὸ τὸν θυμὸν του και τὴν λύπην του ἐξηράνη εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐκινῆσεν εἰς τὴν ὄψιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐβυθίσθησαν, ὁ τράχηλος του ἐκυρτώθη, ὅστε δέρμα μόνον καὶ κόκαλα ἔμεναν εἰς αὐτόν, καθὼς λεγεται.

Καὶ τοιοῦτος ἐφαίνετο εἰς πᾶσαν ἐσπέραν ἐνφ' ἑλπεε τὴν γέφυραν τοῦ Ἄργου... Ἀγκαλιὰ καθὼς λέγουσι, δὲν ἔπαιεν αὐτὸς ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς του ὁ Βισσῆρος και ὁ ψευδογονιὰς τὰ δύο ὄργανα τῆς Καλίας.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τότε ἡ ὑπεροχία και ὁ φόβος ἐπεριόνοσαν εἰς αὐτόν και διὰ τὰ μὴ πάθη κείνα κακῶν, ἐπολλυπλάσιασε τοὺς στενοχωρίας του καὶ συναΐσε ἕνα σωρὸν τυπικὸν και συμπροφυλάκων, ἐρῶν γὰρ εἰς τὸ πείσμα του νομίζων διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν φυλάττει μετὰ τὰ ὅπλα και τὴν βίαν και ὅχι μετὴν ἀγάπην και τὴν εἰρήνην τοῦ λαοῦ.

Φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποτε τοῦ οὐδὲ εἰδεν ὅτι ἐδάρβαν τὸν παραινέτων λόγων τοῦ Ἰσοκράτους τῶν Ἀθηναίων.

Εἶνε ὁμιολογουμένως λυπηρὸν ν' ἀναγινώσκῃ κανεὶς τὰς περιγραφὰς τοῦ χειρογράφου τούτου, τὸ ὁποῖον μολοῖται περιγράφει τὴν δυστυχεῖν καὶ ἀβίαν δρασὶν τοῦ Κυβερνήτου, δὲν ληρονοεῖ ἐν τούτοις τὸ πάθος του ἀλλ' εὐρίσκει καιρὸν. Ἐνφ' ἀπ' ἐνὸς παριστάει τὸν Καποδιστριαν ὡς ἐξηγητήμον ὑπὸ τὸν φοβερὸν βίωσιν τῶν περιστάσεων να μέρμεραι και να κατηγορῇ αὐτόν, διὰ τὴν διαγωγήν του, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους εἶχε κατανήσει ἀποτέλεσμα ἀνάγκης, ἔπειτα αὐτὴν ἀνόμαλον ἐκείνην περιπλοκὴν τῶν γεγονότων.

Οἱ ἀντάγται τῆς Θεσσαλίας

Ὁ Καποδιστριας βλέπων τὴν ἐκρηκτικὴν ἐκείνην και ἐπικίνδυνον κατάστασιν, ἠθέλησε πράγματι να προφυλαχθῆ, και προσεκάλεσεν εἰς τὸ Ναυπλιον ἰσχυρὸν στρατιωτικὸν σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ἐν τῇ πόλει, και ἰδίως τὴν φρουρὰσιν τοῦ Κυβερνητικῆς οὐλατίου.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως να εἶν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς τακτικούς στρατιώτας του, διότι ἦτο ἐνδεχόμενον ὅτι περισσότεροι ἐξ αὐτῶν να ἐνοθεῖσιν μετὰ τὸ κόμμα τῆς ἀντιπολιτευσεως.

Συνεβῆ ὅμως τότε κατὰ ἀπροσδόκητον τὸ ὁποῖον ἀπῆλαξε τὸν Καποδιστριαν πρὸς σιγήν τῆς μερίμνης ταύτης.

Εἰς τὸ Ναυπλιον ἐφθάσεν ἡ εἰδήσις ὅτι 1300 ἀντάγται ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰ βόρεια τῆς Θεσσαλίας, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες ληστικὰς μόνον διαθέσεις, ἐπέθεσαν κατὰ τῶν Μετεώρων και ἐλευθέριον τὰς ἐκεῖ Μονὰς, μὴ φεισθέντες οὐτε τῆς ζωῆς τῶν Μοναχῶν.

Ἀρχηγὸς τῆς πολυαριθμοῦ ταύτης συμμορίας ἦσαν διάφοροι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπιφανέστερος ὁ Θεσσαλὸς Μάνδουλος και ὁ Ἄλβανὸς Ταυίλ Ποιζής.

(Ἡ σὺνείχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.— Καλλιτεχνικὸς θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας Κυβέλης Ἀδριανῆς, μετὰ τὸν κ. Βυσσέρων, τὸν κ. Χρυσόμην, τὸν κ. Χαλιώτην, Βενεζήνην, τὴν κ. Καλογεοῦ και κ.τ. Λόγιστον και κομφιδίον. Θεάτρον ἐστεγαζόμενον.— Τριμὴ θέσων δρ. 3 2-1.

Μαρ. Κοκοπούλη.— Ἡ δεσπ. Μαρία Κοκοπούλη μετὰ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς θύσου. Δράματα, κομφιδία και ἐπιθεωρήσεις. Θεάτρον ἐστεγαζόμενον.— Τριμὴ θέσων δρ. 3 2-1.

Συντάγματα.— Καλλιτεχνικὸς θίασος Κας Ραζάν και Κου Πάρου. Ἐπιθεωρήσεις, δράματα κομφιδία. Θεάτρον ἐστεγαζόμενον.— Τριμὴ θέσων δρ. 3 2-1.

Παλλῆς.— Νέον θέατρον οἰκοδομηθὲν ἀποκλειστικὸς διὰ Κινηματογράφου. Πλουτέλεια, φοιτισμὸς θιασμοί, ἀσφαλεία, θυγαί ἐξόδου και δατὰ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νεώτερον θέατρον. Αἱ ταῖνα πρώτης τάξεως ἀπὸ μεγάλου οἴκου Εὐρωπαικῆς. Γαῖνια ἐπίσης καθαρῶς Ἑλληνικαί. Ὅδου Σιαδίου, 5 μ. μ. μέχρι τοῦ μεσονικτιου.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΜΙΑΣ ΚΑΜΗΛΑΣ

Ὁ Χατζῆ Ὁσμάν ἀγὰς καταγόμενος ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν Ἀϊνίου (Σμύρνης) ἦτο ἀνεκάνην καμηλάτης. Μικρὸς ἐδούθη τὸν πατέρα του ταξιδεύων μαζῆ του και μετὰ καμηλοῦ του εἰς τὴν Ἀνατολήν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του τὸν διεδύχη εἰς τὴν τέχνην και οὕτω διήλθεν ἕλιν τὸν βίον του μετὰ τὰς προσφιλῆς του καμηλοῦ, φθάσας εἰς ἡλίαν 90 ἐτῶν.

Ἀσθενήσας και ἐνοήσας ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα να παραδώσῃ εἰς τὸν Θεὸν τὴν ψυχὴν του, ἐκάλεσε πληθύν του τὰ τέκνα του, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους και τοὺς γείτονας του και πρὸ πάντων ἐξήγησε συγγώρην. Κατόπιν ἔθηκε ἄθυμθηθεις και τὰς καμηλοῦ του, ἐξήγησε να τὸν ἐβγῆσιν εἰς τὸν σταβλὸν διὰ τὴν ἔρησιν και ἀπ' αὐτὰς ἀφενὴν ἔμαρτιν. Τὸν ἐβγῆσαν. Ἐκλῶσαν ἀπ' τῆς θέας αὐτῶν, τὰς ἐξήλθεν τὸ ὕστατον και ἀποχωρήσασιν τὰς εἰπε:

— Ἐγὼ πεῖ οὐδ' ἀρῶν. Ἐφθασεν ἡ ὥρα να παραδώσῃ τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ διὰ τὰ ὑπάγω ἡμέρας εἰς τὸν ἄλλον κόσμον θέλω και οὐδὲ να με συγχωρήσῃτε διὰ τὸ κακὸν ἔμαρτιν. Ἐβούλομαι ἐπιπλεῖσθαι ἐπὶ τὸν Θεόν ὅταν οὐδὲ ἔβρω ἀδικαί. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμολογῶ. Μὰ κόσμος ἐν ἑσέ. Ἐσῆστε διὰ τὴν ἀδικίαν ἐπὶ τὸν Θεόν. Ἐσῆστε με και οὐδὲ να πᾶν ἡμέρας. Αἱ καμηλοῦ συνηθίσθησαν μέχρι θανάτου και ἡ πεῖτο μεγάλη ἀπ' ἑλῆς λαμβάνει τὸν λόγον και ἀπαντᾷ κατὰς περρωμένη ἀκούη.

— Ποὺ μὰς ἔβρωσες και ποὺ μὰς κοῦράξες και ποὺ μὰς ἀφῆνες νησιτικὰς καὶ διψασμένας ἡμέρας Χατζῆ Ὁσμάν ἀγὰ, δὲν σοὺ βραστοῦμε κακία. Δὲν ἦσαν βέβαια πράγματα οὐστὰ αὐτὰ, ἀλλ' ἡμεῖς σοὺ τὰ συγχωροῦμε. Ἐνα πρᾶγμα ἔμως μὰς ἤτανε πολὺ βαρὺ και δύσκολα θὰ σοὺ τὸ συγχωρήσομε.

— Καὶ πεῖ ἦταν αὐτὸ, ἐρωτᾷ τρομαγμένος ὁ Ὁσμάν ἀγὰς;

— Πεῖ λέει; ἀπαντᾷ ἡ καμηλό θυμωμένη. Νὰ σὺ ποῦμε ἀφοῦ δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς σου. Ἡμεῖς κοῦτάσμε σὶν ἄνεσιν σου ἀλλῆ 30 ἄλλῆ 20 και 15 ἡμέρας και ἡμεῖς ἔβρωσες σὶν διαταγῆ σου. Γιατὶ ὅμως μὰς εἶπες γὰ ἐβγῆ ἕνα παλινγαϊδουρὶ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀξία δὲν ἦτο δύο λίρες; Τί; μικρὸ τίχεις αὐτὸ; Νὰ ἡμεῖς υποχωρήσασιν να περπατοῦμε ὅταν ὁ γαϊδαρὸς ἤθελε να περπατᾷ, να στεκοῦμας ὅταν ἐστράτευε κείνου και να πηγαίνωμε πάντοτε ὅπου ἤθελε τὸ παλινγαϊδουρὶ σου! Νομίζεις ὅτι αὐτὸ δὲν μὰς πείραξε σὺ ὁμοῦ;

Ὁ Χατζῆ Ὁσμάν ἀγὰς ἐκίνησε περιλυτὸς τὸ κεφάλι και εἶπεν: — Ἀχ, παιδιὰ μου, τί νὰ σὰς πᾶ; Ἐχετε δεκά ο' αὐτὸ ἀλλὰ τέτοιος εἶνε ὁ κόσμος. Μήπως δὲν βλέπομε να γίνηται τὸ ἴδιο και εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Μήπως δὲν βλέπομε καθε μῆρα τῶσους ἀξίους και προκίμους να δουλεύουν σ' ἄλλους ποὺ οὐτε ἕνα γαϊδαρὸν ἀξία ἔχουν;

Και εἰπὸν ὁ Ὁσμάν ἀγὰς αὐτὴν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν παρέδωκε τὴν ψυχὴν του.

Μιχαὴλ Θεοδοριδῆς

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ἄργος.— Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἡ πόλις μὰς ἦγε τὴν ἐορτὴν τοῦ Πολυάρχου τῆς ἁγίου Πέτρου. Ἀπ' ἐσπέρας πλῆθος κόσμου προσήρχετο να ἀσπασθῆ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου και παρακολούθησιν τὴν περιφορὰν αὐτῆς ἀπὸ τὴν πόλιν. Τὸ ἐσπέρας ἐκάρησαν ὄρατα βραγαδικὰ εἰς τὸν ἀνδρῶν τοῦ συλλόγου ἄνακτος. Ἀξιομαχίως ὑπῆρξεν ἡ συρροὴ τοῦ ὄρατου φίλου εἰς τὴν δεινροστοχίαν μὰς κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγ. Πέτρου. Ἐνομήσῃ τις εἰς εὐχὰς καὶ μὴν ἀμέτοχος τοῦ πρὸς τὴν φιλότατην Μητρότητα Ἑλλάδα καθήκοντος. Κεντήσασα ὄρατα τὸν ἐπὶ τὸν ἄνακτον εἰς λαχοῖν, εἰς τὸ ἑσπέραν ἔβρωσεν ἀσπασα ἀμὴν τῆς και πάλιν εἶναι. Ἐντὸς ὄλιγου συναλέθη τὸ ποῦν δὲ φράκων, τὰ ὅποια παρέδωκεν εἰς τὸν Παναγιώτην Μητροπολίτην Κυρίου κ. Μελέτιου Μετσίαν ὅπως τὰ διαθέσει ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἀποκαταστάσιν τῶν ἐβέβαιον τῶν Ἑλληνικῶν στρατοῦ. Εἰς τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τῆς θεοποιοῦσας Ἰωάννας Χ. Φλωρίου να μιμηθῶσιν ὅλοι αἱ εἰς Κόρινθον διδασκάλους.

Ἡράκλειον (Κρήτης).— Τὴν ἡν Ἀπριλίον ἤρχισεν ἡ λειτουργία τῆς πρώτης τηλεφωνικῆς γραμμῆς ἐν Κρήτῃ, ἧτις εἶνε ἡ μεταξὺ Χανίων και Σούδας. Τὴν ἐγκαταστάσιν ταύτην τὸν τὴν λαφόνου ἐν Κρήτῃ ἐχρηματίσασιν ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πρόβλεπτον τὸν τόπον ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν διαίχνην, ἧτις ἐργάζεται ἀκόμα δὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς συγκοινωνίας δι' ἔργων, ἢ ἡ ἐκτέλεσις ἐμπεδατοῦ πρὶν λόγῃ τῆς πολιτικῆς ἐκκαρμότητος.

Ἰωάννινα.— Ἐξεδικάθη ἐνώπιον τοῦ πρῶτου Στρατοδικείου Ἰωαννίνων ἡ δίχη τῶν παρεφθίμων σωφῆρ Γεωργ. Γογκάκη και συμβουλοῦ του, οἵτινες ὡς γνωστὸν τὴν ἡν Ἰανουαρίου ἐπὶ τομῆσαν μετὰ τοῦ ἀυτοκινήτου του εἰς τὸ ἐθνικὸν στρατοπέδου και καταπέδωσαν ἕλα τὰ μυστικὰ τῶν κινήσεων. Πᾶθος ἔπαυσε παραρηκόλησιν τὴν δίχην, ἧτις διήρκεσε περὶ τὰς 4 ἡμέρας. Ἐμῆλθεν ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος κ. Κρησθαλάκης, ἐπέδωξας εἰς τοὺς κ. Στρατοδικῆς και εἰς τὸ πλῆθος τὴν ἐνοχὴν του, καὶ ἐξήρσαν εἰς ποῦς ἐπιβλήθη εἰς τοὺς ἐνόχους ἡ ἐνοχία τῶν ποινῶν. Τὸ δικαστήριον συσκεψθὲν κηρύσσει αὐτοὺς ἐνόχους και τοὺς καταδικάζει παρῆσαι εἰς θάνατον. Σήμερον ἐντὸς τοῦ φρουρίου και πληρόσιν τῶν φυλακῶν ἐξετελέσθη διὰ τοσεκαρπὸν ἡ θανατικὴ ποινὴ των, παραστάντων πολλῶν ἀνωματικῶν και πλῆθος κόσμου. Ἐν ἔχῃ τοῦ Παιτρὸς ἐκφωνήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Χρυσόμην μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἤρκεσαν ὅπως ἀνακαθῆρ τὰς κερδίας τῶν παριστάσασιν ἐκ τοῦ φρουροῦ ἑσπέρως.— Ἀνεχώρησε δι' Ἀθήνας ὁ φιλότης Κων. Μ. Κιοῦρης.

Παλαιότερον τῶν ἐνοχῶν.— Τὰ κατεπράσαν νηρὶν δια Μαυριά ἔβρωσαν ἐφέτος τὴν ἑβὴν τῆς Πρωτομαγιάς και ἀντακατόσασιν τὰς Ἀθήνας, μετὰ τὴν μαγευτικὴν τὸν ἔροχος διὰ τὰ πληροῦματα τοῦ στολίου μὰς. Ὅλιγα πρόσχτα μετὰ 2-3 πομπῶν και τινες βόας βόσκοντες, καθὼς και μερικὰ ἀλιευτικὰ πλοῖα εἰς τῆς ἡμέρας τῆς παραλαβῆς προσέβησαν τὴν ἐντοπιαν τῆς Κυριακῆς ἀπ' ἐνόχ και τοῦ Φαλήρου ἀπ' ἑτέρου. Διάφοροι ὄρατοι ἄνθρωποι ἡ δεινροχίαν τῶν ἐλευθερωμένων τῶν Ἰμβρου, Τενέδου και Μαυριά, ἀειροῦμας ἐπὶ τῆς θαλασσοῦς αἰρας, διασταυρῶντων ἐν τῇ πόλει και ἀπετέλουν μῆμα, ὅπως ἀφωρῶντων δι' ἡμῶν εἶδος τὴν αἰσθησὴν τῆς μεσοκτιστήρας Πρωτομαγιάς.

Ἰωάννης Ζαζάνης.— Προχθῆς εἰς τὴν θέαν Μαραθῆ πλάγι πλοῖον Τρακιανὰς ἐβρέθη γονομένης δι' ὄπλου γὰρ ὁ ἐκ Καταρῶν τῆς Θυγαλίας κρησγοῦς ἔβρω. Σταυροῦποιος. Ἡ ἀτυμία μετὰ βᾶσα ἐπὶ τόπου ἀνεργεῖ δραστηρίως πρὸς συλλήψιν τοῦ δολοφόνου.— Ἀπέθανε και ἐκνήσθη μεγαλοπρεπῶς ὁ ὑπερεκρηκτικὸς συγγώρως μὰς Γεωργίος Νικολακόπουλος. Ὁ ἀποθανὸν ἔχεται πολυμελῆ οἰκογένεια.

ΒΕΘΕΤΡΙΚΟΝ

Ζαχαζιμ (Αἰγύπτου).— Ἀξιοπερίεργον θέμα μετὰ τὸν ἀπὸ τὸν χρόνικὸν τῆς Αἰγύπτου μετὰ παρουσίαν ἡ παρελθούσα Παρασκευὴ τῆς 11ῆς Μαΐου. Ἀπὸ πρώτας ὁ καιρὸς μελαγχολικὸς και μελανὰ νύκτῃ ἐκάλυπτον τὸν ἕρποντα ἀνω ἔσπασαν εἰς ραγδαίασιν ἠρόχην καταλήσαν εἰς καταστρεπτικὴν χάλωσιν μετῆσους λατοκαρῶν και προσβησαν οὐκ ὀλίγας ἔμψας εἰς τὴν βαρκοφυλίαν.— Μετὰ ἔσπασαν ἐβρωσας τῆς ραγδαίως μετὰ πορετάσας ἐργασίας τῆς κατασκευῆς τῶν πορταῶν τῶν ἐνοχῶν Ἑλληνικῆς Ἐνώσεως πρὸς τὸν τὸν ἐνοχῶν ἐπιχειρήσασιν τὸν γομανατήριον ἐπὶ τὸν μελλεῖ να ἐρρασθῆ ἡ 21ῆ Μαῖου και ἧτις προμνησται μεγαλοπρεπείατῃ ὑπὸ τὴν ἐνεργῆ προμνησται τὸν ὑποπροβῶν κ. Κωνστ. Νεάκου. Τὴν στασίαν τὸν ὑποπροβῶν κ. Κωνστ. Νεάκου.

Ἄργος (Κόρινθος).— Εἰς μελα ἀξέπασαν και πατριωτικῶν ἔργων πρὸς τὴν ἐνθουσιαστικὴν τῶν σποισί; Ἰωάννα Χ. Φλωρίου, διαβήτρια τῶν ἐνοχῶν.

Αἱ ἐγγράφαι συνδρομητῶν τῆς Ἑλλάδος ἄρχονται και λήγουν οἰανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

Καταστάσῃ Κόρινθον Παρθενωγενεῖο. Νεαρωτάτῃ μάλιστα ἐφθήμερον 18 Μαΐου ἔχει τόσον ἐρρωσόμενον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν ἄμετοχος τοῦ πρὸς τὴν φιλότατην Μητρότητα Ἑλλάδα καθήκοντος. Κεντήσασα ὄρατα τὸν ἐπὶ τὸν ἄνακτον εἰς λαχοῖν, εἰς τὸ ἑσπέραν ἔβρωσεν ἀσπασα ἀμὴν τῆς και πάλιν εἶναι. Ἐντὸς ὄλιγου συναλέθη τὸ ποῦν δὲ φράκων, τὰ ὅποια παρέδωκεν εἰς τὸν Παναγιώτην Μητροπολίτην Κυρίου κ. Μελέτιου Μετσίαν ὅπως τὰ διαθέσει ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἀποκαταστάσιν τῶν ἐβέβαιον τῶν Ἑλληνικῶν στρατοῦ. Εἰς τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τῆς θεοποιοῦσας Ἰωάννας Χ. Φλωρίου να μιμηθῶσιν ὅλοι αἱ εἰς Κόρινθον διδασκάλους.

Χαράλαμπος Στυλιανίδης

ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ ἀναρωτήριον τοῦ Γουδῆ.— Πλείστοι σπαρτάται ἀναρωτήριον και παραμυθίον εἰς τὸ σπαρ. ἀναρωτήριον τοῦ Γουδῆ (Γερμανία Σχολῆ) ἐκφράσονται τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν τελείαν λειτουργίαν τοῦ καταστήματος και τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὸς περιουσίας τῶν ὁποῖος τοὺς ἐπιδοφυλλοῦσιν εἰς αὐτὸ. Ἰσχυρῶς δὲ παρεκλήθησαν να ἐκφωρῶσιν εἰς τῆς ἡμέρας εὐχαριστίας τῶν ἀνοσοφόνων πρὸς τὸν λογιαν ἀρχινοσοκόμον κ. Γεωρ. Στυλιανίδου.

ΜΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Στεφ. Ἐκκλησιῶν Ἑβρωσ. ἂν ἐνεκρήθη, θὰ ἐρρωσθῆ, ἄλλως ὄχι.— Φ. Ραῖμ. Χειρογράφα εἰς καταρῶν τῶν ἀνευρεθῶν.— Κ. Καλιόχορον. ἂν τὸ ἐλαμῶδαν μετὰ τοῦ ἀντιφῶν δὲν τὸν ἐνοχῶν κατὰ τὸν δημοσιεύθη.— Ἀσπ. Μεθενίτου. Ὅπως εἶνε γραμμῶν δὲν εἶνε δυνατόν να ἐρρωσθῆ.— Ν. Καλαμάκων. Συνδρομὴ πρὸς ἔργων σὰς ἐλήθη.— Π. Μυροῦνη. Ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὸ φύλλον στέλλεται τακτικῶς. Εἰς πλοῖον δὲν εἶνε δυνατόν να τὸ στέλλωμεν.— Βίτη Θῆγα. Μὰ τὰ σημερινὰ δημοσιεύματα μετὰ ἰσχυροῦν εἰς χρέσιν σὰς λεπτὰ 20.— Γεωρ. Κανῶν. Μὰ τὴν εσπέραν ὄρατον, κατὰ τῆς ἡμέρας πέντε.— Δ. Ζαζάνης. Τὸ Σομμερὶ καταπολεσῆ τὸ διαφορετικὸν διὰ τὰ δημοσιεύθη.— Π. Κασσιομένη. Τοιαῦτα προσωπικὰ δὲ δημοσιεύονται.— Ι. Χρηστοδουλάκης. Δὲν δημοσιεύεται.— Α. Βεγγόλιος. Ἐνταῦθα. Ἀτυχῶς μετὰ ὄρα δὲν παρουσιάζη τίποτε.— Γιά. Πάου. Ἐνταῦθα. Ἐβρωσόμενος ἐπαναλήθη μετὰ εἰς μεταβολῆς προσωπικῶν γενομένων πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπὶ ἀνιμῶν εἰς τὴν ἀπὸν και ἀπολύθησαν χειρογράφα. Ἰσως τὸ ἐνοχῶν σὰς εἶνε μεταξὺ αὐτῶν. Ἄν δὲν εἶνε θὰ ἐρρωσθῆ, διὰ τὴν ἡμέρας ποὺ γράφετε θὰ ἦνε ἰσχυροῦν να δημοσιεύθῃ, διότι ὑπάρχουν πολλὰ κατὰ τὸν προηγουμένον, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ κατὰ τὸν προηγουμένον, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ κατὰ τὸν προηγουμένον, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ κατὰ τὸν προηγουμένον.

Σὰν ἔκλασσα;— Ἐκλασσα, ἐστάνεξα, ὡς ἂν μορὸς τὴν τάχῃ Ὅπου μ' ἔφεραν ἔδω και μ' ἔρριψεν εἰς λύπην.

Τίποτε δὲν κατάλαβα παρὰ στενοχωρία Ὅλος ὁ κόσμος, μοσεῖ, φθονεῖ χωρίς καμμιὰ αἰτία.

Ὁ δυστυχισμένῃ μου καρδιά βάστα κορμὰ ἄκομα Γιατὶ ἤλθε καιρός να σὲ δεχτῆ τὸ ἀπῆλκτον τοῦ χόμου.

Ματαράγκα— Ἰωάννης Κανάκης

Ἄντ. σ. ρ. μετὰ ὄρατον τοῦ Ὁσμάν Ἀθηναίων. Δοῖς: Κον Ζερμῆ, ρ. Γ. Ἀθήνας.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἄθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτὰ ὁ σῆχος (ἐκ 35 στοιχείων) διὰ πᾶν δημοσίευμα τῆς στήλης ταύτης.

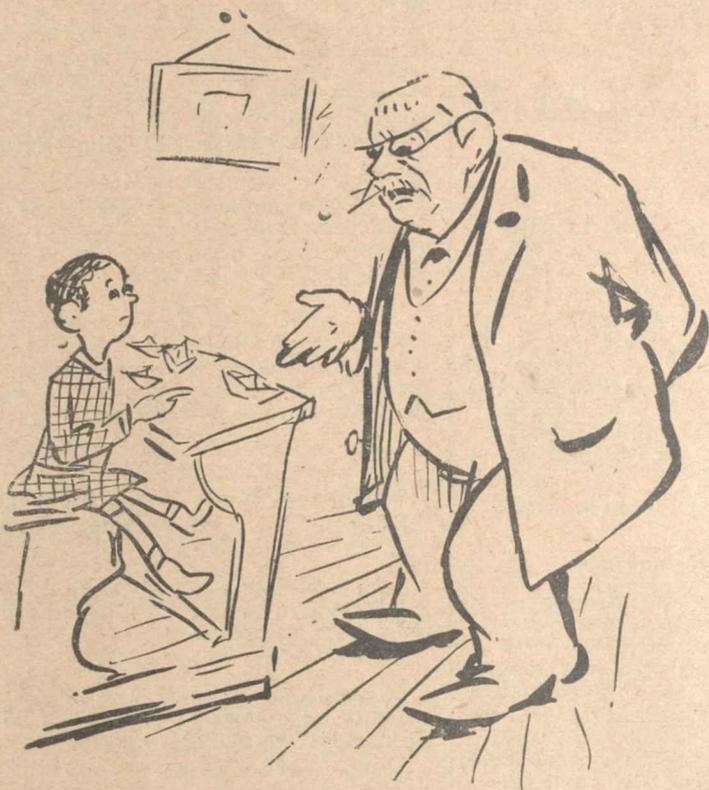
Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

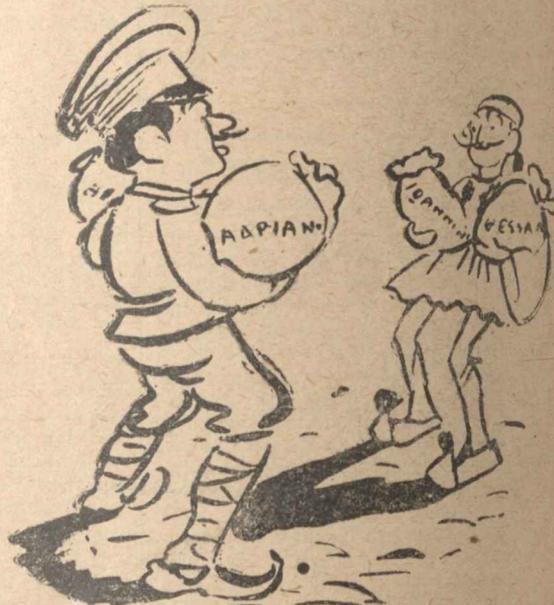
Ἄντ. σ. ρ. Δοῖς: Ἀθανάσιον Βάγιαν, ρ. Γ. Βόλον.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἀλβανίας.
 Ὁ ἐπισκέπτης. — Ἐμαθα ὅτι ζητᾶτε βασιλῆα καὶ ἡθοῦ ἂν μὲ θέλετε καὶ μένα.
 Ὁ ὑπουργός. — Μπᾶ; καὶ τί δουλειὰ κάνεις εἰ;
 — Χοιροβοσκός!...

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ!...
 Ὁ διδάσκαλος. — Βρὲ σὺ δὲν ντρέπεσαι νὰ φτιάγης καρβάνια μέσα στὸ μάθημα...
 Ὁ μαθητής. — Μὰ κύριε δάσκαλε ἔμαθα ὅτι ἡ Βουλγαρία ἐτοιμάζει ἐράνουσ διὰ τὸν στόλον τῆς ἐφρόντισα λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ τῆς ἐτοιμάσω δύο-τρὶα βαπορόκια γιὰ νὰ τῆς τὰ χαρίσω.

Θέλουν νὰ δώσουν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ κάμουν εἰρήνη, ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ δώσουν πού εἶνε ἔτσι φορτωμένοι.

ΕΛΛΗΝΟ-ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΓΚΑΙΟΝ

ΡΟΔΟΣ

ΙΤΑΛΟΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΟΠΗΡΕΤΤΑΙ
 — Τὸν νοῦ σου στὸν..... Ἀμέλιο!...

Ὁ Δὸν Κιχῶτος καὶ ὁ Σάντζος